

RECULL DE PREMSA

07/02/2014

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

 accesso

ÍNDICE

PRENSA

2

INTERNET

46

PRENSA

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
07/02/14	Els néts d'El Caso. Periodisme de successos / EL PUNT AVUI	6	1
07/02/14	BCN Negra: Els néts d'El Caso. Periodisme de successos / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	7	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
07/02/14	EL DIARIO 'EL MUNDO', EN LA TORMENTA PERFECTA, POR ALFONSO DE SALAS / EL ECONOMISTA	9	1
07/02/14	S'APAGA LA VEU TENDRA I VITAL DE TATIANA SISQUELLA / ARA	10	2
07/02/14	UN ADÉU TRIST, UN SÒLID LLEGAT PERIODÍSTIC / ARA	12	2
29/01/14	EL PALAU ROBERT RECORDA LES PARAULES DE RABAT ESCARRE / EL TRIANGLE	14	2
07/02/14	La llibertat de premsa. Balanç mundial del 2013. SÍRIA REGISTRA 49 DELS 87 SEGRESTOS DE PERIODISTES / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	16	2
07/02/14	L'EUROCAMBRA EXIGEIX ALLIBERAR ELS PERIODISTES SEGRESTATS A SÍRIA / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	18	1
07/02/14	EL PERIODISME, UN EXERCICI DE RISC, EDITORIAL / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	19	1
07/02/14	Unidad Editorial fortalece su equipo directivo. AURELIO FERNÁNDEZ, DIRECTOR DE COORDINACIÓN EDITORIAL Y MIGUEL ÁNGEL MELLADO, DE DESARROLLO / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	20	1
07/02/14	LA HUELLA FEMENINA EN LA DIRECCIÓN CULTURAL EL PODER FEMENINO EN LAS ALTAS ESFERAS DEL SECTOR CULTURAL CATALÁN / EXPANSION (CATALUÑA)	21	2
07/02/14	FUGA EN TWITTER / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	23	1
07/02/14	FIRMES ESTRELLA DELS ESTATS UNITS BUSQUEN EL SEU LLOC A INTERNET / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	24	1
07/02/14	LA LÍDER DE 'LA TRIBU' / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	25	1
07/02/14	SIRIA, INFIERNO PARA LOS PERIODISTAS / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	26	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
07/02/14	EL TRIBUNAL DE CUENTAS DETECTA IRREGULARIDADES EN TVE EN 2010 Y 2011 / ABC (EDICION NACIONAL)	27	1
07/02/14	MOR TATIANA SISQUELLA, DE CATALUNYA RÀDIO / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	28	1
07/02/14	JUICIO PARALELO, LINCHAMIENTO MEDIÁTICO / EXPANSION (CATALUÑA)	29	1
07/02/14	ELS GUSTOS DE LA VIDA / ARA	30	1
07/02/14	AMOR A LA TRIBU / ARA	31	1
07/02/14	EL PREU DEL SILENCI / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	32	1
07/02/14	40 PRINCIPALES SE DESPLIEGA EN LA WEB / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	33	1
07/02/14	EL TRIBUNAL DE CUENTAS CRITICA IRREGULARIDADES EN RTVE EN 2010 Y 2011 / LA RAZON	34	1
07/02/14	TURQUIA TORNA A REBLAR EL CLAU DE LA CENSURA A INTERNET / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	35	1
07/02/14	TWITTER SE DESPLOMA EN BOLSA TRAS MULTIPLICAR SUS PÉRDIDAS / LA RAZON	36	1
07/02/14	LA CCMA SE RESERVA 7,5 MILLONES PARA RESOLVER EL CONFLICTO LABORAL JUNQUERAS RECHAZA LA GESTIÓN DE BRAULI DUART AL FRENTE DE LOS MEDIOS PÚBLICOS / EL PAIS (EDICION CATALUÑA)	37	2
07/02/14	LOS EDITORES AVISAN DEL ABUSO DE DOMINIO DE GOOGLE / DIARI DE TARRAGONA	39	1
07/02/14	EL QUE ENS HAN PRES / ARA	40	1
07/02/14	MOVISTAR TV OFERIRÀ LES CURSES DE MOTOS / EL PUNT AVUI	41	1
07/02/14	NO EMETEN 'ARUCITYS' PER UNA "INDISPOSICIÓ" D'ALFONS ARÚS / ARA	42	1
07/02/14	VANDALISMO BOICOT ANTIABORTO CONTRA LA EMISORA RÀDIO ESTEL / LA RAZON (ED. CATALUNYA)	43	1
07/02/14	NACE EL PRIMER PERIÓDICO ONLINE DE ESPAÑA PARA EMPRENDEDORES / CINCO DIAS	44	1
07/02/14	ERICSSON CRECE EN EL SECTOR AUDIOVISUAL CON AZUKI SYSTEMS / CINCO DIAS	45	1

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Agenda

<<
Josep M. Solé i Sabaté
Conferència sobre el 1714 a l'ajuntament de Balaguer

<<
Rusó Sala
La cantant actua al centre cívic Casa Elizalde (c / València, 302) a les 20.30 h

BARCELONA 20.00 / 22.00 CONCERT

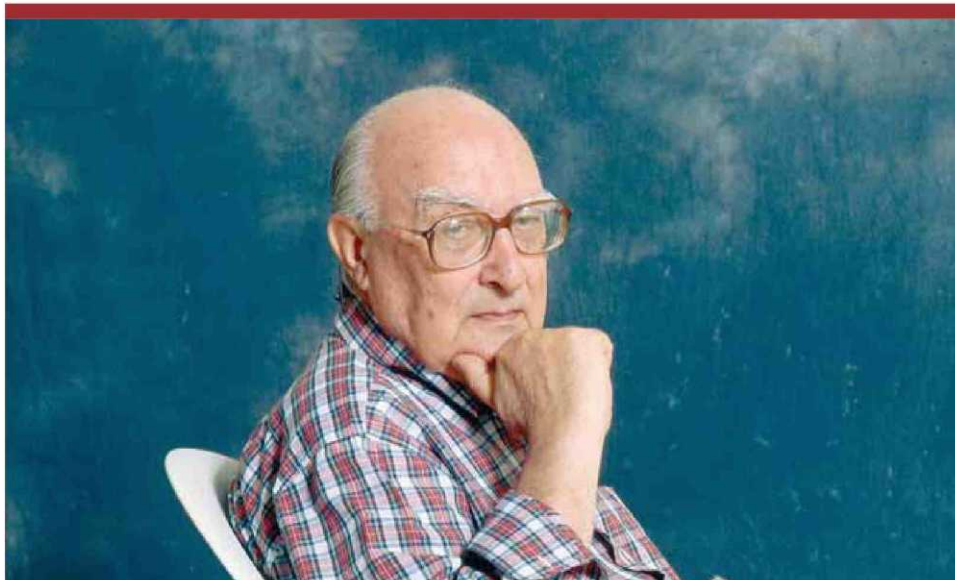
Intervàlic Quartet. Aquesta proposta va néixer com una nova aventura de risc de l'imaginatiu i inquiet Sergi Sirvent. En el procés de gravació del disc *Inferències* amb Octopussy Cats a l'estudi Auditorium Anacrusi de Jafre (Girona), un quartet feia provatures d'improvisacions basades en intervals. El resultat ha estat un quartet amb la lucidesa mental de Jaume Llobart, la creativitat de Sergi Sirvent, la fondària de Jordi Gaspar i la complexitat rítmica de Jordi Gardeñas. A la sala Jamboree.

BARCELONA 21.00 CONCERT

'Ute Lemper canta a Pablo Neruda'. Ute Lemper s'ha fet cèlebre per les seves interpretacions del cabaret berlinès de Kurk Weill però en la seva extensa carrera, teatral, cinematogràfica i discogràfica, ha destacat en altres gèneres i registres. Des que als anys vuitanta va començar a debutar al musical *Cats* d'Andrew Lloyd Weber, en el paper de la Sally Bowles de *Cabaret* i recreant el personatge de *Lola* de la Marlene Dietrich de la pel·lícula *El àngel azul*, a Ute Lemper se l'han disputat a Broadway, al West End i als millors teatres del món. Al Festival Mil·lenni estrena el seu nou disc i espectacle *Forever: The Love Poems of Pablo Neruda*, dotze cançons compostes per ella amb l'ajuda de Marcelo Nisinman. A les seves mans, els versos del premiat poeta xilè s'apropen al flamenc, al jazz i a la *chanson*. Al Palau de la Música Catalana.

BARCELONA 21.00 CONCERT

Borja Penalba + Francesc Anyó. Estellés: *de mà en mà* és un espectacle on Borja Penalba i Francesc Anyó perpetren, diuen, riuen, canten, ploren i mengen el poeta de Burjassot. El músic Borja Penalba, bregat durant més de vint anys acompanyant cantants com ara Miquel Gil, Obrint Pas i el seu inseparable Feliu Ven-

Andrea Camilleri conversarà avui amb Pau Vidal, Jokin Ibáñez i Paco Camarasa ■ LEONARDO CENDAMO / AFP

Conversa amb el mestre Camilleri

BARCELONA ACTES BCNEGRA

A les 12 h, al Col·legi de Periodistes de Catalunya (Rambla de Catalunya, 10), tindrà lloc la xerrada *Els néts d'El Caso. Periodisme de successos, aquí i ara*. Moltes publicacions han desaparegut sense deixar cap rastre, però això no va passar amb *El Caso*, un setmanari *pulp* que encara és un referent dels periodistes dedicats a explicar-nos successos més sanguinaris. Hi participen els periodistes

Antonio Baquero, Rebeca Carranco, Anna Punsí i Mariano Sánchez Soler, moderats per Carles Quilez, director d'anàlisi de l'Oficina Antifrau de Catalunya.

A les 16.30 h, a la sala Barts (Paral·lel, 62), tindrà lloc una llarga conversa entre Andrea Camilleri, premi Pepe Carvalho 2014; Pau Vidal, escriptor i traductor de l'obra de Camilleri, i Jokin Ibáñez, enginyer, i els moderarà Paco Camarasa, llibreter i comissari de BCNegra.

A les 20 h, a La Capella (Hospital, 56), tindrà lloc la conversa *Crims del passat. Els crims sempre tornen*, amb la participació de Ricard Ruiz Garzón, periodista i escriptor, i Alicia Giménez Bartlett, escriptora, que debatran amb Jussi Adler-Olsen, escriptor danès, i Roberto Costantini, enginyer, consultor d'empreses i escriptor, sobre els casos criminals oberts i la seva incidència en el present i la societat més transversal.

REDACCIÓ

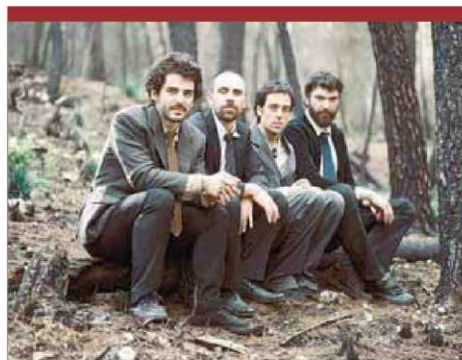

La pianista de Corea del Sud actua a l'Auditori ■ ARXIU

L'OBC i un Festival Rakhmàninov

BARCELONA 20.30 CONCERT

L'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya ha convidat HJ Lim per interpretar les peces cabdals de la trajectòria de Rakhmàninov.

El nou treball és un doble vinil amb 17 temes ■ ARXIU

El Petit de Cal Eril amb 'La figura del buit'

BARCELONA 21.00 CONCERT

El Petit de Cal Eril torna a Barcelona i presenta el seu disc *La figura del buit* al casino L'Aliança del Poblenou.

tura, s'uneix a l'actor Francesc Anyó en un recital de música i paraula on els veritables protagonistes seran els versos de Vicent Andrés Estellés. A L'Auditori.

BARCELONA 21.00 CONCERT

Ensemble Euridice. Dins els *Divendres musicals al Born*, Ensemble Euridice presenta *El mite d'Orfeu*, a la Sala Moragues del Born Centre Cultural.

BARCELONA 21.00 CONCERT

Anicet. Anicet és un projecte liderat pel músic barceloní Benja Villegas. El seu segon disc es diu *En el útero* i és un homenatge als noranta; després d'arrasar a les xarxes socials amb el disc *Ensayo sobre la generació perdida*, ara portaran al directe un *remake* de les cançons d'un disc clàssic del 1993, *In Utero*, de Nirvana, que veurà la llum al febrer i s'estrena a Luz de Gas dins el Barnasants. Les cançons d'un rocker (Kurt Cobain) al festival de cançó d'autor.

BARCELONA 21.30 ACTE

Wild Honey + Doble Pletina. La Fonoteca Barcelona i Los 4 Cocos s'associen per oferir una nit de pop amb majúscules amb dos dels grups nacionals més interessants i destacats que es poden veure en directe ara mateix. A la sala Heliogàbal.

BARCELONA 22.00 CONCERT

Riobó i Amanida Folk + Orquestra Bencordats. Begoña Riobó és, actualment, la violinista amb més projecció del panorama musical gallec. Al Centre Artesà Tradicionariu presenta el seu nou disc, *Riobó*, que es caracteritza pel virtuosisme dels seus músics a l'hora d'arreglar i interpretar melodies de la tradició gallega, sent fidels a les seves formes i orígens. D'altra banda, Amanida Folk i l'Orquestra Bencordats presenten *Amanida d'orquestra*, un singular projecte que posa en solfa la trajectòria de més de deu anys del grup Amanida Folk.

Propostes

Divendres 7.2.2014

OCI ► NOVA OFERTA A L'EIXAMPLE

L'Eixample segueix guanyant propostes nocturnes que van més enllà de les meres copes, amb locals multifunció que uneixen des de cocteleria fins a sopars i xous.

CARLOS MONTAÑÉS

► Imatge d'un dels espais del nou Elefant, a l'hora dels sopars.

Molt més que copes

PATRICIA CASTÁN
BARCELONA

Amb els noctàmbuls alacaguts (en freqüència, intensitat i despesa), cada vegada més locals de Barcelona aposten per una oferta pluridisciplinària que resulti temptadora i mantingui el client el màxim temps al seu espai. I l'Eixample suma novetats.

Elefant és l'últim fitxatge d'aquest format a la zona. El cèlebre club, que va haver de deixar el seu emplaçament de la zona alta l'any passat, s'ha instal·lat a Pau Claris amb una proposta combinada. Reubicat ara al local que va ocupar el Buda Bar, conserva part de la seva litúrgia ornamental, però s'ha sotmès a una reestructuració a fons, coronada pel seu elefant emblemàtic.

El resultat és un lounge club i restaurant, les sales del qual interactuen. Es pot prendre un còctel a partir de les 20.00 hores a la seva barra central, en un ampli espai de sofes en un ambient d'exotisme; també és possible obrir la nit sopant -cuina mediterrània de fusió, a càrrec de Robert Pascual (ex-La Martinera), en una carta que embasta des del ceviche fins al parmentier de patata i foie, la burrata, el tatakí de tonyina, els makis calents i altres plats reinterpretats pel xef, amb el plus d'uns preus continguts (per uns 35 euros) i es pot coplejar i fins i tot ballar al so

► Moment del muntatge Circus Cabaret de l'Astoria.

del seu DJ fins a les 3.00 de la matinalda, de moment durant el cap de setmana. El local ampliarà els seus dies d'obertura pròximament.

TAMBÉ L'ASTORIA // Al carrer de Paris, en canvi, l'Astoria, que ja fonia ball i gastronomia, ha estirat ara l'oferta cap a l'espectacle amb el muntatge Circus Cabaret els caps de setmana, i els dijous, fins al mes de maig. Com ja van fer Carpe Diem ara fa un any, El Lío del Teatre Principal, la sala del grup Costa Este marida ara l'horari del sopar amb un xou que proposa un viatge musical, des del cabaret dels anys 40 fins al swing de Nova Orleans, el burlesque, els musicals dels vuitanta de Broadway i fins i tot

l'electrosalsa.

A tot ritme, 10 artistes ocupen l'escenari i es fonen entre el públic, que pot triar entre sopar a la carta o fer el menú tancat amb xou (65 euros, o amb notoris descomptes via www.atrapalo.com) de dos plats, vi i postres. Després dels aplaudiments, prometen mantenir el llistó: amb música i tragos a la pista o, per als més assossegats, amb el pianobar del carismàtic Paul Kazan a la planta superior. ≡

► **Elefant: Pau Claris, 92 (93 334 02 58), divendres i dissabte des de les 20.00 hores. Astoria: Paris, 193 (93 414 47 99) Show, de dijous a dissabte a les 21.00 hores.**

Barcelona

CINE

Primera guerra mundial Dins els actes d'homenatge que organitza l'Institut Francès, avui projectió de *Los diarios de Poll*, de **Chris Kraus**. 20.00 h. Mojà, 8. Gratuït.

Animac El CCCB acull la presentació de la 18a edició d'aquesta mostra d'animació, amb la presència de l'animador nord-americà **Chris Landreth** i projectió del seu curtmetratge *Ryan*. Montalegre, 5. A les 19.00 hores. Entrada lliure.

Sant Cugat Presentació i projectió del documental *Els Còmix de Toutain*, de **Jonatan Contreras** i **Aitor Marcat**. Casa de Cultura. Castellví, 8. 19.00 hores.

CONFERÈNCIES

Salut Com sol·licitar cita prèvia per internet i l'e-consentiment, a càrrec de **Mercè Alaez** i **M. Dolores González**. Casa Gollerichs. Gran Via, 491. 12.00 hores. Gratuït.

BCNegra Segueixen els debats a: ► **Col·legi de Periodistes**. *Els nerts d'El Caso*. Periodisme de successos, aquí i ara, amb **Antonio Baquero**, **Rebeca Carranco**, **Anna Punsí** i **Mariano Sánchez Soler**. Rambla de Catalunya, 10. 12.00 h. ► **Barts**. **Andrea Camilleri**, premi Pepe Carvalho 2014, conversarà amb **Pau Vidal** i **Jokin Ibáñez**. Paral·lel, 62. A les 16.30 hores. ► **La Capella**. *Illa negra*, amb **Cristina Manresa**, **José Luis Correa** i **Alexis Ravelo** (18.15 h); *El detectiu i el seu mètode*, amb **Rafael Guerrero**, **Francisco Marco** i **Fátima Llambrich** (19.00 h); i *Crimis del passat*. *Els crims sempre tornen*, amb **Ricard Ruiz Garzón**, **Alicia Giménez Bartlett**, **Jussi Adler-Olsen** i **Roberto Costantini** (20.00 h). Hospital, 56.

FESTES

Santa Eulàlia Comença la festa major d'hivern amb la Trobada sardanista infantil (15.15 h) i els Protocols de l'Àliga (20.00 h) a la plaça de Sant Jaume; l'espectacle *El Tricentenari*, a la llum de les espelmes, amb l'encesa de 1500 espelmes que recrearan la imatge dels actes del Tricentenari (El Born Centre Cultural. 20.00 h); a més, des d'avui fins diumenge, molts racons de la ciutat es transformaran amb el festival Llum BCN, espectacle de llums per Ciutat Vella i el parc de la Ciutadella. Informació i horaris a: <http://santaaulalia.bcn.cat>

JORNADES

Iguatlat La Casa Orlandai organitza avui i demà les jornades *Wo-Man-XXI per la igualtat de gènere*, amb debats, tallers creatius, dansa i arts escèniques. Jaume Piquet, 23. D'11.00 a 21.30 hores.

LECTURES

Poesia Enrique Ibáñez recitarà *Reunión en la luz*, basat en poemes de **Pablo Neruda** i **Luis Cernuda**. Locals dels Veïns en Defensa de la Barcelona Vella. Sèquia, 5. 21.00 h.

LLIBRES

Poesia Marcos Callau presentarà la seva obra *Conzuerdo de viento (12 poemes + 1 vendaval)*. Llibreria Alibrí. Balmaes, 26. A les 19.30 hores.

MÚSICA

Harmonia La Casa del Tibet acull un concert de la coral de cants harmònics **MuOM, Barcelona Overtone Singing Choir**. Rosselló, 181. A les 20.00 hores. 15 euros.

Ateneu 9Barris Actuació de **Depedro**, nom artístic de **Jairo Odell Gipsy Grass Band**. La Sedeta. Sicília, 321. 21 hores. Gratuït.

Nord-americana Concert de **Holly Zavala**, que presentarà el seu disc *La increíble historia de un hombre bueno*. Portlligat, 11. 22.00 h. 12 €.

Sant Just Concert de **Celeste Aliás & Marco Mezquida Duet**. Ateneu Sant Just. Ateneu, 3. 22.00 h.

Tarragona

LLIBRES

Móra d'Ebre Presentació d'*El Massís del Port. Bellesa insòlita*, de **Vicent Pellicer**, amb **Joan Launes** i **José Luis Ordovás**. Biblioteca comarcal. Plaça Llanterna. 20.00 h.

Girona

CONFERÈNCIES

Eleccions El professor **Agustí Bosch** pronunciarà la conferència *Qualitat democràtica: representativitat i participació*. Casa de Cultura. Plaça Hospital, 6. A les 19.00 hores.

Lleida

AUDIOVISUALS

Agramunt Projectió de **Josep Guinovart**. *L'art en llibertat*, sobre la vida de l'artista **Josep Guinovart**. Casal Agramuntí. 20.00 hores.

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

EL DIARIO 'EL MUNDO', EN LA TORMENTA PERFECTA

Alfonso de Salas

Presidente-editor de *elEconomista*

Conozco a Pedro J. desde 1982 cuando mi hermano Juan Tomás de Salas me llamó para crear el Grupo 16, nacido de aquel magnífico proyecto que de la nada dio lugar a la revista *Cambio 16*, éxito en difusión y en ingresos. Para mí es un orgullo y una gran satisfacción haber trabajado con Pedro J., uno de los tres grandes directores de periódicos que ha dado España desde la transición hasta la actualidad.

Es cierto que a Pedro hay que "atarlo corto", pero una vez puestos de acuerdo en el camino a seguir, fue siempre una máquina de acción y eficacia profesional. Trabajador infatigable -24 horas al día le pueden parecer pocas- trata de conseguir pronto los objetivos establecidos. Por eso, cuando el 12 de marzo de 1989 mi hermano, bajo la influencia de varios personajes de la *beautiful people*, algunos de los cuales se habían incorporado al Consejo de Administración del Grupo 16 unos meses antes, me cesó como director general de Grupo, y al día siguiente destituyó también a Pedro J. como director de *Diario 16*. Balbino Fraga, Juan González y yo no dudamos en ofrecerle la dirección del nuevo periódico, cuyo proyecto habíamos desarrollado ante la inminencia del desembarco de la *beautiful people*. Se trataba de continuar publicando un periódico de ideología liberal, encardinado en el centro político y libre de las ataduras del poder, como había sido *Diario 16* hasta ese día. Comimos los cuatro en el restaurante Tejas Verdes, situado en la carretera de Colmenar, le explicamos el proyecto y él aceptó liderar el producto editorial. Nos juramentamos así a seguir juntos y lanzar el diario *El Mundo*, que en pocos años se situó en la segunda posición por difusión de los diarios españoles. Desde el primer momento, Pedro J. se dejó la piel por el periódico e, incluso, con unos recursos mucho más escasos de los que contábamos en el Grupo 16, *El Mundo* superó en contenido editorial y calidad gráfica a *Diario 16*. Asimismo, supo

GETTY

entender desde el primer momento esa visión conjunta que teníamos de la necesidad de la apuesta por la innovación y las nuevas tecnologías, colaborando, además, en la creación no sólo de la primera gran plataforma digital del periodismo español -la primera versión en Internet de *El Mundo*- sino apoyando activamente y contribuyendo a la creación del que pronto sería el primer gran equipo de referencia en el sector en España.

Durante los 16 años siguientes trabajamos juntos, complementándonos mutuamente, yo como presidente y él como director de *El Mundo* y director editorial, sin interferencias entre nuestras respectivas funciones, y colaborando siempre hombro con hombro por el bien de la empresa, de sus profesionales y de los accionistas, entre los que se encontraban más de sesenta profesionales de Unedisa.

Unidad Editorial entró en beneficios en 1992, al tercer año de vida, lo que pocos periódicos han conseguido en tan corto espacio de tiempo. Desde entonces y hasta 2005, en que dimité de Unedisa para incorporarme y lanzar *elEconomista*, sólo tuvimos pérdidas -seis millones de euros- en el año 2002, el peor año de la crisis de las empresas *punto.com*.

Durante varios años repartimos dividendos a nuestros accionistas, y ellos sabían que Pedro J. era un hombre clave para el éxito, a todos los niveles, de Unidad Editorial. Habían invertido sólo 25 millones en 1991 y tenían el segundo periódico de España, el portal de Internet líder de la prensa española, concesiones de radio y varias revistas de éxito. Y parte de la inversión la habían recuperado vía dividendos.

Conmigo Pedro J. siempre fue un leal colaborador, y lo fue también con sus compañeros. Por eso, cuando urdieron el montaje de aquel infame vídeo contra él, no dudamos en apoyarle y sostener editorial y empresarialmente semejante pulso, incluidos los accionistas, que nos permitieron aplicar recursos periodísticos y jurídicos para esclarecer la trama, e, incluso, llevar a algunos a la cárcel.

¿Qué ha pasado ahora para que los accionistas de RCS Media Group hayan dejado de apoyar a Pedro J. hasta el punto de cesarlo como director de *El Mundo*? Creo que han equivocado la diana, porque el máximo responsable de las pérdidas crecientes de Unidad Editorial no es él, sino Antonio Fernández-Galiano, presidente ejecutivo con todos los poderes de la empresa, como define literalmente su cargo y como bien ha recorda-

do recientemente el propio Pedro J. Sin tener en cuenta los ajustes de activos y gastos financieros correspondientes a la desastrosa compra del Grupo Recoletos por 1.100 millones, que la cúpula de Unedisa apoyó con entusiasmo para ser más "importantes". Los resultados operativos (*ebitda*) de Unedisa han ido deteriorándose en los últimos años: 27 millones positivos en 2011; 32 millones negativos en 2012, y en 2013, a la vista de los resultados hasta septiembre pasado, probablemente serán mayores que el año anterior. Y esto sucede porque el presidente ejecutivo toma tarde y mal las medidas de ajuste que exige la situación actual de la prensa por la crisis que vivimos, pero que muchos hemos conseguido afrontar, aprendiendo de la propia crisis y del cambio de modelo de periódico que exige el sector.

En cuanto a las presiones políticas, de todas las procedencias, que se comentan, efectivamente pueden haber contribuido también a la destitución de Pedro J. En esta ocasión su efecto ha podido ser más letal que en épocas anteriores, porque *El Mundo* en los últimos años ha perdido parte de su credibilidad. Antes, cuando el periódico iniciaba una investigación, la llevaba hasta el final y la "remataba" con pruebas concluyentes de sus tesis. Desde hace unos años no sucede siempre así, y *El Mundo* ha dejado sin terminar con pruebas suficientes casos significativos como el 11-M (primero intentó demostrar la implicación de ETA, al no encontrarla buscó una especie de conspiración judeo-masónica que tampoco aclaró), el apartamento marbellí del presidente Ignacio González, los papeles de Bárcenas, etc. La puesta en página y en portada de las noticias ha sido sobredimensionada con demasiada frecuencia, lo que a algunos puede parecerles sensacionalista.

Ha sido, en efecto, una "tormenta perfecta" que se ha abatido sobre uno de los mejores directores de periódicos que ha tenido España. Pero, afortunadamente, tanto los lectores como los profesionales del periodismo, vamos a tener la suerte y el privilegio de poder seguir leyendo a Pedro J. en *El Mundo*, dando continuidad a su legado profesional.

¿Qué ha pasado para que los accionistas hayan dejado de apoyar a Pedro J. y cesarlo?

Se equivocaron de diana. El responsable de las pérdidas de Unedisa es más el presidente ejecutivo

S'apaga la veu tendra i vital de Tatiana Sisquella

La periodista, de 35 anys, en feia set que lluitava contra el càncer

La periodista Tatiana Sisquella, presentadora de *La tribu de Catalunya Ràdio* i excol·laboradora de l'ARA, va morir ahir. Tenia 35 anys i en feia set que lluitava contra un càncer de mama.

ALBERT CASTELLVÍ ROCA

BARCELONA. La periodista Tatiana Sisquella va morir ahir als 35 anys d'edat com a conseqüència d'un càncer de pit contra el qual lluitava des de feia set anys. Actualment Sisquella era la presentadora de *La tribu de Catalunya Ràdio*, el magazín de tarda de l'emissora pública catalana, i fins al juny de l'any passat havia col·laborat a l'ARA, on cada dissabte publicava una columna a la contraportada.

Nascuda l'any 1978 i llicenciada en comunicació audiovisual per la Universitat Autònoma de Barcelona, Sisquella va iniciar la seva carrera professional al canal de televisió Barça TV, on va col·laborar amb programes com *Tenim un nom* i *Jugadors*. Al cap de sis mesos, però, va fer el salt a la ràdio, el mitjà al qual va estar vinculada durant més temps. "Em vaig sentir atreta per la màgia de la ràdio i vaig anar a treballar a RAC1", explicava ella mateixa en una fitxa de presentació d'un dels programes que, posteriorment, presentaria a TV3.

La seva vinculació amb l'emissora del Grupo Godó es va allargar durant prop d'una dècada, durant la qual va treballar en nombrosos programes. Destaca especialment la seva participació a *El món a RAC1*, en l'època en què el conduïa Xavier Bosch, on s'encarregava de les

connexions amb la unitat mòbil. Per aquest motiu, la seva secció va ser batejada amb el nom de *Tatimòbil*. A més, durant diversos estius va fer-se càrrec del programa de cuina *Volta i volta* i del magazín de cap de setmana *Via lliure*, i més endavant va col·laborar amb els programes d'humor *Minoria absoluta* i *La segona hora*.

El salt a la pantalla

A principis del 2007 Sisquella va reprendre el camí de la televisió que havia iniciat anys abans, en convertir-se en col·laboradora del nou programa de 8TV *Envasat al 8*, una feina que va compaginar amb la seva tasca a RAC1. La seva presència en aquest espai, però, va ser més breu del previst, ja que la malaltia, que llavors va manifestar-se per primera vegada, la va obligar a allunyar-se de la feina.

Amb tot, més endavant reapareixeria a la pantalla, en aquest cas de la mà de TV3. Va ser durant la tardor del 2009, quan la televisió pública li va confiar la presentació d'un nou format titulat *Sexes en guerra*. El programa era una sèrie documental d'onze capítols amb voluntat de divulgació científica que, de manera planera i entretinguda, investigava si les diferències biològiques entre homes i dones tenen com a conseqüència diferents maneres de comportar-se i d'entendre el món entre els dos sexes.

A partir d'aquí, Sisquella va seguir lligada a TV3, i durant la temporada 2010-2011 va ser col·laboradora del magazín *Divendres*, on va participar, entre d'altres, a la tertúlia *Guerra de sexes*. Malgrat això, va

Trajectoria
Va treballar molts anys a RAC1 abans d'arribar a Catalunya Ràdio

ARA
Va col·laborar amb el diari des del naixement i fins a l'estiu passat

ser sobretot gràcies al departament de nous formats que els espectadors van tenir ocasió de seguir-la veient, fins fa tot just un mes. Així, la tardor del 2011 es va fer càrrec de *Passat particular*, una sèrie de quatre programes en cadascun dels quals acompanyava dues persones –una de coneguda i una altra d'anònima– en la recerca d'algun element concret del passat de la seva família que volien descobrir.

La seva última aparició a TV3 va ser durant la tardor passada, com a presentadora de *Summa positiva*, un espai de divulgació que tenia com a objectiu ajudar els espectadors a disposar de les eines necessàries per superar conflictes, sotracs emocionals o situacions delicades de la vida quotidiana. Tot i que l'espai havia estat enregistrat anteriorment, l'últim capítol es va emetre el 22 de desembre passat.

De nou a la ràdio

Bona part d'aquesta trajectòria televisiva la va fer en paral·lel a una nova etapa radiofònica, que de fet ha estat la seva principal ocupació durant els últims anys. El setembre del 2012, tot just dos anys després d'haver tancat la seva etapa a RAC1, Sisquella va aterrar a Catalunya Ràdio per fer-se càrrec d'*El suplement*, l'espai que ocupa la franja matinal dels caps de setmana a l'emissora pública. Curiosament, tal com ella mateixa recordava en una entrevista publicada llavors a *El Punt Avui*, aquell programa és el que li havia permès tenir, encara com a becària, el seu primer contacte amb el mitjà radiofònic. "Per tant, quan em

COMIAT
La tribu de Catalunya Ràdio va començar el 2011 amb la seva veu. Va deixar el programa fa setmanes a causa de la malaltia. PERE TORDERA

van dir si volia presentar *El suplement*, vaig pensar que la vida era molt divertida”, assegurava en aquella conversa.

Precisament des d'aquest programa Sisquella va mantenir el lligam amb TV3, i més concretament amb el programa *L'endemà*, emès a principis del 2011. Aquest espai presentava casos de persones que havien vist com la seva vida canviava de cop i de manera inesperada, i refle-

Testimoni
En dues ocasions va aparèixer a TV3 per explicar que patia càncer

xionava sobre com ho havien afrontat. Des d'*El suplement*, Sisquella entrevistava cada setmana un expert en el tema que s'havia tractat al programa de televisió, per tal d'oferir un punt de vista més científic sobre les realitats personals que s'havien vist per la pantalla.

El seu pas pels caps de setmana, però, només va durar un any: l'estiu del 2011 l'emissora pública va proposar-li encapçalar un nou projecte per a les tardes, i així va néixer *La tribu de Catalunya Ràdio*. Durant les últimes tres temporades, Sisquella ha estat al capdavant d'aquest magazín, que, segons va explicar en una entrevista a l'ARA publicada just després de l'estrena, vol ser “un punt de trobada per a gent que tingui ganes de passar les tardes amb un estil que anirem fent dia a dia, entre tots”, i que es fixa en “les petites coses de què es parla a les sobretaulas”. Ja fa unes quantes setmanes que Sisquella va desaparèixer de l'antena i va cedir el seu lloc al subdirector de l'espai, Xavi Rosiñol, que s'ha hagut de fer càrrec del programa en unes circumstàncies molt dures per a tot l'equip.

A més de la seva feina a la ràdio, des del naixement de l'ARA i fins a l'estiu passat va escriure setmanalment a la contra del diari una columna titulada *Pilot vermell*.

Lluitadora incansable

Tatiana Sisquella va saber que patia càncer amb 28 anys, el 26 de març del 2007 –el dia de l'aniversari de la seva germana, segons ella mateixa havia detallat–, i se'n va passar gairebé set intentant derrotar-lo. Ho va fer amb optimisme, amb esperança i enfrontant-se de cara a la malaltia, sense amagar-se'n. La prova és que set mesos després del primer diagnòstic va visitar el plató del programa de TV3 *El club* per explicar el seu cas, coincidint amb la

comemoració del Dia Internacional Contra el Càncer de Mama.

“És una cosa que no t'esperes mai de la vida, i menys quan encara no has arribat als 30 anys”, reflexionava Sisquella en aquella conversa amb Albert Om. I afegia: “És una putada. Però a partir d'aquí hi ha vida, hi ha moltíssimes coses”. De fet, aquell dia ja va donar mostres de les seves ganes de tirar endavant: “No puc fer gaire cosa, només ser optimista, ser positiva, treure energies d'on sigui, enfocar-ho a vegades amb sentit de l'humor i a vegades amb resignació. Es pot viure, i es pot viure feliç [amb càncer] –reflexionava–. El que has de fer és acceptar que aquestes coses passen a la vida, i jo estic jugant al joc de la vida. Em podia passar i m'ha passat”, va continuar.

Aquell, però, no va ser l'únic dia que Sisquella va aparèixer a TV3 per parlar de la malaltia que patia: la tardor del 2008 va ser una de les protagonistes del capítol del programa *Sense embuts* dedicat al càncer. “He anat a treballar, he sortit de festa, he anat de viatge. He fet una vida normal”, assegurava en aquell programa, per deixar clar que, malgrat tot, no estava disposada a tirar la tovallola. Tot i així, el càncer sí que la va obligar a repensar els seus plans de futur més immediats: “Jo m'havia de casar al juliol”, és a dir, quatre mesos després de rebre el diagnòstic, va explicar el dia que va visitar *El club*.

Com a mostra també de la seva valentia, destaca una anècdota que va explicar en aquells dos programes: “Em vaig fer una perruca, me la vaig posar un dia i va ser un drama. I no me l'he tornat a posar mai més perquè em fa sentir fatal”. Per això, quan la quimioteràpia li va fer caure els cabells, va decidir que no ho amagaria. I així ho va fer fins a l'últim dia. ■

'IN MEMORIAM'

Un adéu trist, un sò

Tatiana Sisquella deixa un sòlid llegat periodístic en televisió, ràdio i premsa, que inclou els articles que va publicar a l'ARA, on va mostrar el seu ric univers personal

*
Aquest és l'any
31/12/2010

Comença l'any 2011. L'any que la Carme tindrà un fill i li posarà el nom de l'avi patern. També serà l'any que en Miquel se separarà de la Mónica, després d'haver-se promès amor etern, i que l'Eila rebrà una beca per anar a estudiar a Alemanya, on es quedarà a viure la resta de la seva vida.

El 2011 en Yussouf trobarà una feina estable conduint l'autobús de la línia 14 i, per primera vegada, la Marta esnifará cocaïna en una festa. Aquest any en Juanjo farà, per fi, el viatge dels seus somnis a la Patagònia i la Sara s'atrevirà a dir als seus pares que té una nòvia. Aquest serà l'any que en Martí es jubilarà després de quatre dècades treballant a la fàbrica, que la Cèlia tindrà un accident de cotxe que la deixarà en coma i que en Dani sortirà de la presó. El 2011 els Feliu decidiran posar la mama en una residència i, malgrat tot, la Sílvia i en Teo faran un cop de cap i es compraran un pis, ideal parelles, al barri de les Corts. Serà l'any que la Graciela aprendrà a parlar i en Pere es trobarà un bony estrany als testicles. Aquest any a casa dels Rovira els tocarà la loteria i a la Clàudia se li morirà el seu gos Bauer. El 2011 serà l'any que en Fabio obrirà un restaurant italià, que anys més tard guanyarà una estrella Michelin. També serà l'any que en Pau i en Jaume es casaran i que la Pilar oblidarà com es diu el seu marit, quin dia va néixer i on ha posat les claus de casa. Aquest any la Diana i en Joan aniran a Etiòpia a buscar el seu fill i l'Agnès aprovarà el carnet de conduir. Serà l'any que en Manuel abandonarà les oposicions a jutge i que la Michaela farà el seu primer petó amb llengua. També serà enguany quan la Dolors s'atrevirà a denunciar el seu marit i quan el pare Miquel penjarà els hàbits després d'una gran crisi de fe. Tot això serà aquest any. O potser no. Felicitat incertesa.

*
El millor equip del món
19/03/2011

En aquesta vida és important tenir un bon equip amb qui jugar la lliga del dia a dia. Aquests equips no surten als diaris ni juguen la Champions, però són els únics que ens poden apropar a la veritable victòria. El nostre equip ha de ser sòlid quan vénen rivals poderosos i atrevit quan la situació ho permeti. Cada jugador ha de tenir un lloc definit al camp, però tots han de saber com moure's perquè la bola giri cap on ha de girar. Segurament una de les

claus d'aquest equip guanyador, compacte i sense esquerdes, és que no té una única estrella, sinó que, respectant els veterans i les gràcies naturals de cadascun dels jugadors, el protagonisme va circulant amb la mateixa fluïdesa amb què ho fa la vamba entre una porteria i l'altra. Perquè un rematador no és ningú si no hi ha qui li faci una bona centrada i un migcampista d'or no pot brillar sense una defensa emmurallada i contundent al darrere.

Els colors d'aquest equip s'han de portar al cor o no s'han de portar, i la seva pinya ha de ser tan densa que no se n'escapi mai cap pinyó. Aquest equip mai no s'ha de deixar menystenir per ningú per molt gran, fort i agressiu que sigui. No ha de tenir por, sinó respecte. El seu joc ha d'intentar ser net, divertit, ràpid i elegant. Sense estridències, amb gràcia, intens, però també proper i imperfecte.

Avui he vist com el meu equip corria darrere la pilota i lluitava per guanyar, una vegada més, el partit de la vida. Ens ha tocat un rival aspre, sec i que jugava brut, però ens hem mantingut fermes, constants, positius. No ha estat un partit fàcil, creieu-me, però com passa en els bons equips, en les pitjors situacions ha sortit el millor de cadascú de nosaltres. Per això, just abans que la pilota entrés a la porteria contrària, he pensat que el meu equip era el millor del món.

*
El meu diari
02/06/2012

Un dels moments clau de la rutina d'un diari és decidir quina portada tindrà l'endemà. Aquella decisió afectarà el nombre d'exemplars que es vendran, l'interès que despertarà i la mirada que el diari en qüestió acabarà transmetent. Cada cop més les portades són creatives, discursives i originals, però també cada cop més es destaquen dos o tres temes únics i sovint comuns amb altres publicacions. En general una mica de política, una mica d'economia i algun apunt d'esports.

Cada matí, quan remiro i comparo que han decidit destacar els responsables dels diferents diaris, em faig la mateixa pregunta: quina seria la portada del meu diari? Però no del meu diari d'informació general sinó d'un diari personal on cadascú de nosaltres seria l'únic protagonista. Un diari que explicaria, en el mateix format que els diaris de tota la vida, el més rellevant del dia a dia de cadascú. Exemples. La meua crisi de parella que provem de solucionar a base de ioga i teràpia matrimonial, a la portada; l'acomiadament inesperat i de conseqüències imprevisibles

del meu germà, acompanyat d'un gràfic de l'evolució del seu sou en els últims 10 anys, a les pàgines centrals; la meua imatge de l'abans i el després d'haver baixat una talla de pantalons amb comentaris d'amics i familiars a la contra, i un acudit sobre la ficada de pota que vaig tenir amb el meu cap dimarts passat just al costat de la programació de tele que vull veure aquell vespre.

Cada dia ens passen desenes de coses que mereixerien una columna d'opinió, un article amb fotografia o una vinyeta còmica que ens fes somriure i enriure'ns una mica de nosaltres mateixos. Cada dia hauríem de ser capaços d'escriure un editorial per saber què volem com a persones individuals i així reflexionar, analitzar i recordar qui som, no com a col·lectiu, sinó com a personetes.

*
Als meus amics
17/11/2012

L'amic que sempre t'arrenca un somriure amb alguna anècdota mig real mig inventada. L'amiga que et truca només per saber com vas i no vol parlar de res en concret, però et té al telèfon 20 minuts. La que no truca mai, però saps que hi pensa. L'amic amb qui tens converses transcendentals, d'aquelles que només es

lid llegat periodístic

MIRADA INTENSA
Tatiana Sisquella amb
la lluisor característica
dels seus ulls. PERE TORDERA

poden tenir en la penombra, i l'amiga amb qui parles del dia a dia, de les revistes del cor i dels plans del cap de setmana. Les amigues d'anar a sopar cada tres mesos i que et fan pensar que ets una mica la protagonista de *Sexo en Nueva York* i les que van amb tu al gimnàs i et recorden que "ni *sexo* ni *Nueva York*". Els amics dels disabtes a la nit, de les castanyades poc tradicionals, del Nadal al novembre i dels Sant Joan sense petards. Les amigues que ja s'han casat, han tingut un fill i esperen el segon, i les que encara busquen i no troben i es desesperen i s'enfoten de la seva desesperació. Els que treballen amb tu i veus fora de la feina i els que són amics de feina i proud. Els que formen part de la teva família i sempre s'ofereixen a carregar caixes a les mudances i els que viuen a l'estranger des de fa massa temps, però només trobes a faltar de tant en tant. El teu amic íntim d'infantesa i els records que us uneixen i l'amic més recent i de qui t'has enamorat profundament. La que t'ho posa fàcil per plorar sense vergonyes, que és la mateixa amb qui has tingut els atacs de riure més grans. L'amic amb qui et vas enrotllar i ara cap dels dos se'n recorda i amb el que has volgut enrotllar-te tota la vida i mai no has gosat. L'amiga detallista que sempre recorda les dates assenyalades i et fa quedar fatal

quan tu no ho fas i la que, tot i el temps i l'espai, sempre serà especial.

Pels meus amics, a qui darrerament no he cuidat gaire i, malgrat tot, no han fugit.

* La renúncia

19/01/2013

Una de les coses més difícils de fer en aquesta vida és probablement renunciar a algú o a alguna cosa. Més enllà de la definició que se'n fa als diccionaris, renunciar vol dir arribar a la conclusió que allò que creïem que podíem tenir, allò que volíem aconseguir o allò que ens pensàvem que seria nostre, de sobte no ho podrà ser. Vol dir acceptar que, ja sigui per una limitació o un contratemps, alguna cosa amb la qual comptàvem no l'assolirem. I això costa, és difícil i fa mal.

Les renúncies poden tenir moltes mides i moltes profunditats. Poden ser renúncies superficials i petites: renunciar a les postres perquè estem fent règim o a un pis perquè algú altre ha fet una oferta millor. Però també n'hi ha de profundes i desmesurades que poden alterar les estructures d'una vida: renunciar a tornar a caminar, a tenir un fill biològic o a poder continuar tirant endavant una empresa que va fer créixer primer un avi i després un pare.

Però aprendre a renunciar, encara que sigui a base de cops i patacades, també vol dir fer-se gran. Vol dir acceptar que no som amos i senyors de la nostra vida; vol dir saber posar les coses en una balança i meditar-les; vol dir aprendre la lliçó de la humilitat i començar a entendre que malgrat no aconseguir tot el que semblava que necessitàvem per ser feliços, podem trobar una via alternativa que ens acabiporant, si no al mateix lloc, a una destinació molt semblant.

Però, mentrestant, mentre ens anem recuperant dels cops i les frustracions que no teníem a les nostres llibretes de desitjos infantils que escrivíem a l'hora del pati, ningú em podrà convèncer que renunciar no és de les coses més difícils que les persones haurem de fer. I que, malgrat tot, sempre ens quedarà el dubte de si no ho hauríem de tornar a intentar.

* Memòria selectiva

29/06/2013

A vegades em sorpren a mi mateixa recordant una frase que va dir algú en algun moment donat sense que ningú hi donés gaire importància. Acostumen a ser frases banals, fruit d'un comentari que podria perfectament passar desapercebut, però que per un motiu o altre em queden gravades al cap. Aquest tipus de memòria selectiva no només la tinc amb frases que diu la gent, també guardo imatges, moments i sensacions relacionats amb gent amb qui m'he creuat a la vida. Quan a vegades he comentat amb algú un fet que vam compartir i ell o ella no el recorda, sempre penso el mateix: quantes coses que jo he dit i que jo he fet només les recorden els altres?

Segurament moltes o, si més no, moltes més de les que jo pugui imaginar, i això em porta a una altra qüestió encara més inquietant: ¿podria construir la meua vida a base d'anar recopilant els records que els altres tenen de mi i del que he fet en els 35 anys que porto de vida? Segur que sí, segur que entre tots podrien explicar qui sóc jo sense necessitar per res els meus records.

Els meus pares segur que recorden mil anècdotes de quan era un bebè o una nena petita, la meua germana podria explicar mil situacions que hem viscut juntes, els meus companys d'escola segur que tenen uns records que jo no tinc del nostre pas per les aules. El mateix passaria amb aquells amb qui vaig anar a la facultat, de viatge o a la feina. I a la inversa igual: segur que jo, amb tot el que recordo dels altres, podria ajudar a reconstruir tota una vida.

Trobo fascinant que la nostra vida no sigui només nostra. Que el nostre relat inclogui, sempre i de forma absoluta, els altres. Però ara tinc una nova pregunta. ¿Aleshores qui sóc jo: qui jo recordo o qui descriuen els altres? Potser totes dues, o potser cap. —

Memòria

El Palau Robert recorda les paraules de l'abat Escarré

L'abat Escarré va tenir el coratge d'enfrontar-se al franquisme a cara descoberta i dir a les clares que a la península no hi havia justícia ni llibertat, i que la cultura catalana estava perseguida. Una exposició el recorda

TEXT PEP MARTÍ

El fet que Escarré hagués estat en el passat complaent amb el règim encara va enfurismar més les autoritats franquistes, que no van parar fins a enviar-lo a l'exili.

Les declaracions de l'abat Aureli Maria Escarré al diari francès *Le Monde* en què va deslegitimar el règim franquista des d'un punt de vista cristià van donar la volta al món. El 14 de novembre passat es van complir cinquanta anys d'aquells fets i s'han organitzat des d'aleshores un seguit d'actes d'homenatge a una figura carismàtica i complexa com la del religiós benedictí.

Ara, el Palau Robert acull la mostra itinerant «Prensa i dictadura: l'abat Escarré a *Le Monde*», que és una iniciativa de la Comissió Escarré i de l'Associació de Periodistes Europeus, que presideix Teresa Carreras. L'exposició es pot visitar del 16 de gener al 2 de febrer, a la Sala d'Actes de les Cotxeres.

El monestir de Montserrat, les universitats Autònoma de Barcelona, de Vic i de Lleida, el Centre d'Història Contemporània, el Memorial Democràtic, el Palau Robert, la Caixa, el Consell de Diplomatura Pública, la Fundació Pere Tarrés i d'altres entitats recolzen també el programa d'activitats entorn aquest aniversari. Josep Maria Cadena n'és el comissari, amb el suport de Josep Cruanyes.

UNES DECLARACIONS EXPLOSIVES

L'abat Escarré va destapar la caixa dels trons amb les seves declaracions al diari *Le Monde*. Feia temps que el religiós estava desmarcat del règim i no amagava la seva oposició creixent. La seva entrevista al diari francès va

JOSEP MARIA MACIP, ALBERT MANENT I JOSEP BENET VAN SER FONAMENTALS

L'ABAT BENEDICTÍ VA ABANDONAR EL PAÍS EL 1965 I TORNARIA NOMÉS PER MORIR

ser com un esclat després d'un seguit d'homilies en què l'abat ja explicitava la seva ruptura amb l'ordre establert. En aquell context, un grup de creients vinculats al catalanisme van ser crucials per fer possible les polèmiques declaracions. Foren Josep Benet, Albert Manent i Josep Maria Macip, que acompanyaren José Antonio Nováis, corresponsal de *Le Monde* a l'Estat espanyol, a Montserrat a trobar-se amb Escarré. Era el 10 de novembre de 1963. Només quatre dies després apareixien les declaracions en la primera pàgina del diari.

Escarré hi deia coses explosives: «No tenim darrere nostre vint-i-cinc anys de pau, sinó vint-i-cinc anys de victòria. Els vencedors, comptant-hi l'Església, que

Memòria

es veié obligada a lluitar al costat d'aquests últims, no han fet res per tal d'acabar amb aquesta divisió de vencedors i vençuts: això representa un dels fracassos més lamentables d'un règim que es diu cristià però que no obeeix els principis bàsics del cristianisme».

Es vivia el Concili Vaticà II, que continuava a Roma. Feia pocs mesos que Joan XXIII havia publicat l'encíclica *Pacem in Terris*, una crida a la defensa dels valors de la llibertat i la convivència, i al respecte a la cultura de les minories nacionals. Aquest fet li va permetre a Escarré de llançar tot el pes del document pontifici contra el règim franquista, fins al punt d'afirmar que, a la llum de l'encíclica, «la primera subversió que existeix a Espanya és la del govern». La defensa de la llengua catalana i del fet nacional de Catalunya també va ser explícita en les paraules de l'abat.

Escarré també subratllava el dramatismes que es vivia en el camp social, caracteritzat per unes injustícies flagrants: «L'esdevenidor depèn de la manera en què es resolgui el problema actual, que és un problema social, un problema de democràcia i de llibertat i per consegüent de justícia. En el fons és un problema de cristians: ésser o no cristians autèntics, tant en el sentit individual com en el sentit col·lectiu, és a dir, polític. Col·lectivament els nostres homes polítics no són cristians!», clamava enfront un règim que es proclamava com a catòlic.

La reacció de la dictadura va ser furibunda. El règim mai va perdonar a l'abat. Al Palau del Pardo encara recordaven quan Franco va ser rebut per retre visita a la Moreneta. La censura, sota les ordres de l'aleshores ministre d'Informació i Turisme, Manuel Fraga, va funcionar. La campanya dels mitjans oficials contra el benedictí va ser brutal. La resta és coneguda. Escarré va haver d'abandonar Montserrat el 1965 i refugiar-se en un monestir de la Llombardia. Tornaria, ja en els seus darrers dies, el 1968, per morir en terra catalana.

NOVÀIS, L'ALTRE PROTAGONISTA

La mostra del Palau Robert ocupa vuit plafons que detallen aspectes de les declaracions i les seves conseqüències. Però hi ha un altre gran protagonista d'aquells fets: el corresponsal de *Le Monde*. José Antonio Nováis va comprendre de seguida la transcendència de les paraules d'Escarré contra Franco. Immediatament va patir represàlies i va tenir problemes per continuar exercint la seva tasca com a periodis-

VA SER EL PRIMER DIGNATARI CATÒLIC A DESMARCAR-SE DE LA DICTADURA

L'EXPOSICIÓ DESTACA LA PERSONALITAT DEL PERIODISTA JOSÉ ANTONIO NOVÀIS

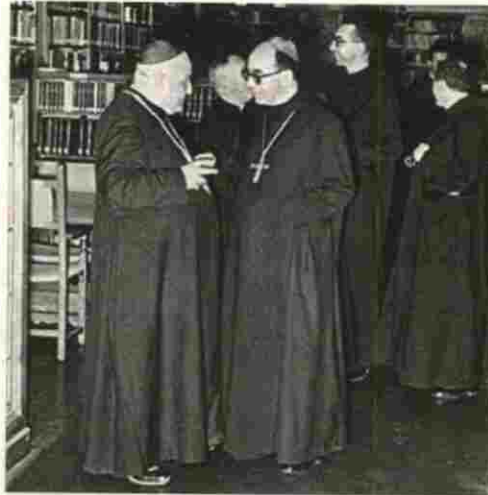
ta. Va haver de renunciar a la responsabilitat. Durant la transició, va ser víctima d'un apallissament per un grup ultra.

Nováis va seguir el procés contra el dirigent del PCE Julián Grimau, condemnat a mort i executat per la dictadura. També va investigar l'assassinat del general Humberto Delgado, líder de l'oposició al règim portuguès de Salazar, assassinat a Espanya per sicaris del Govern de Lisboa. Les seves cròniques són imprescindibles per conèixer el que passava relment a la península -sotmesa a dues dictadures- en aquells anys.

Teresa Carreras, presidenta de l'Associació Europea de Periodistes de Catalunya, explica que «hem volgut retre

homenatge a una figura com la d'Escarré perquè se'l va voler silenciar per dir la veritat. En les seves declaracions va fer una defensa dels drets nacionals del nostre poble, i alhora dels drets socials de les persones i de la justícia. Crec que el seu missatge és ben vigent en els dos àmbits».

Carreras recorda que el 2012, la seva entitat va donar el premi honorífic Ernest Udina a André Fontaine, ja desaparegut, qui era el cap d'internacional de *Le Monde* l'any 1963, i va entendre que calia recolzar l'entrevista feta per Nováis. Després, Fontaine seria director del rotatiu francès. Per Teresa Carreras, les paraules de l'abat Escarré són molt entenedores en un moment en què l'Església vol recuperar també el seu

Sobre aquestes ratlles, un dels plafons de la mostra del Palau Robert. A dalt, l'abat benedictí amb l'aleshores cardenal Roncalli en una visita del prelat, futur Joan XXIII, al monestir.

La llibertat de premsa ▶ Balanç mundial del 2013

Síria registra 49 dels 87 segrestos de periodistes

Reporters sense Fronteres denuncia una «escalada de l'horror» al país

Somàlia, Pakistan i Mali també són els pitjors llocs per treballar

EL PERIÓDICO
MADRID

Els segrestos de periodistes van augmentar «de manera alarmant» el 2013, segons denuncia l'informe anual de Reporters sense Fronteres (RSF) publicat ahir. En total, 87 reporters van ser presos com a ostatges en diferents parts del món, cosa que suposa ni més ni menys que un increment del 129% respecte a l'any anterior. La majoria dels segrestos van ser perpetrats per grups radicals islamistes i més de la meitat, en concret 49, es van produir a Síria.

A més dels segrestats, 75 professionals van ser assassinats, 37 periodistes-ciutadans més van morir en l'exercici de les seves funcions, 177 van ser empresonats i 2.160 van rebre amenaces o van ser agre-

dit físicament per informar. La presidenta de RSF a Espanya, Malén Aznárez, va qualificar aquestes dades d'«escruixidores» en el transcurs de la roda de premsa en què es va presentar l'informe.

La xifra de periodistes assassinats suposa un lleuger descens respecte a l'any anterior. El 2012 les vides segades van ser 90.

L'augment del nombre de segrestos confirma, segons l'informe, el que RSF ja havia denunciat: «Els periodistes s'han convertit en veritables objectius en els conflictes». En aquest context, Aznárez va recordar els tres periodistes espanyols que continuen segrestats a Síria des del mes de setembre passat: Marc Marginedas, d'EL PERIÓDICO; Javier Espinosa, d'El Mundo; i Ricard Garcia Vilanova, fotògraf freelance. «Són magnífics professionals, bregats en una infinitat de conflictes internacionals, i són periodistes que estan segrestats perquè han triat fer la seva feina en directe, sobre el terreny, coneixent els riscos», va assenyalar Aznárez. Per la presidenta de RSF, tots tres representen «el compromís, el rigor i l'honestat en una època de decadència en la professió».

L'HORROR // Per RSF, Síria representa «l'escalada de l'horror», on «la repressió sagnant del règim de Baixar al-Assad i la presència de grups armats islamistes d'Al-Qaida» han convertit el país en un cementiri. L'informe subratlla que el 2013 va marcar «un canvi de tendència» en les anomenades «zones alliberades del nord», on els grups gihadistes «han multiplicat els segrestos i assassinats de periodistes».

Juntament amb Síria, Somàlia, el Pakistan i Mali encapçalen «el sinistre club» dels països més perillosos del món per a l'exercici del periodisme, seguits «molt de prop» per la Xina, l'Iran i Eritrea. Al rànquing s'hi ha unit aquest any Filipines, amb

BALANÇ DE LA LLIBERTAT DE PREMSA DEL 2013

● PERIODISTES ASSASSINATS

REPORTEROS
SIN FRONTERAS
POR LA LIBERTAD DE INFORMACION

Font: Reporters Sense Fronteres

els seus vuit «assassinats de motocicleta» a informadors. També s'hi ha sumat el Brasil, «un país emergent que aspira a liderar Llatinoamèrica» i que ha desbancat Mèxic en el nombre més alt de periodistes assassinats el 2013: cinc.

Segons l'informe, la Xina, l'Iran, Eritrea i Turquia continuen sent «les presons més grans del món per als periodistes».

RSF subratlla també la intensificació de les agressions i atacs a periodistes en països com Egipte, el Iemen i Bahrain. L'organització denuncia la situació a l'Iran i Turquia

Malén Aznárez
PRESIDENTA RSF ESPANYA

«Marginedas, Espinosa i Garcia Vilanova representen el rigor i l'honestat»

on –malgrat les promeses d'apertura del nou president iranià, Hassan Rohani, i les tímides reformes legislatives turques– els periodistes «continuen sent detinguts i condemnats a penes elevades per intentar informar».

L'organització denuncia la «involució» en matèria legislativa cap a posicions més punitives, fins i tot dins d'Europa, especialment en l'ús d'internet. En un informe similar, el Comitè per a la Protecció de Periodistes també denuncia els programes de vigilància massiva a càrrec dels EUA i el Regne Unit. ■

Els dos «cops contra la llibertat d'informació» a Espanya

▶ A Espanya, l'informe de RSF titlla de «cops contra la llibertat d'informació» el tancament de Canal 9 per part de la Generalitat Valenciana i el projecte de llei de seguretat ciutadana del Govern del PP, en tràmit parlamentari. La seva entrada en vigor «posaria serioses dificultats per informar sobre qualsevol actuació policial al carrer i obriria la porta a la censura», segons RSF.

▶ El 27 de novembre, l'inèdit tancament de la radiotelevisió pública valenciana, després de 24 anys d'existència, va ser la resposta oficial a l'anul·lació, pel Tribunal Superior de València, d'un ERO a la cadena pel qual es va acomiar 1.200 treballadors.

AGUSTÍN CATALÁN

Malén Aznárez (al centre) presenta l'informe de Reporters sense Fronteres, ahir.

Assassinats a causa de la seva tasca periodística

- **75** PERIODISTES
- **38** INTERNAUTES I PERIODISTES CIUTADANS
 - 37 a Síria
- **4** COL·LABORADORS

Segrestats

- **87** PERIODISTES
 - 49 a Síria

Empresonats

- **177** PERIODISTES
 - 30 a la Xina
 - 28 al Congo
 - 26 a Turquia
- **14** COL·LABORADORS
- **166** INTERNAUTES
 - 70 a la Xina
 - 34 al Vietnam

EL PERIÓDICO

a la llista negra

SÍRIA

- ➔ El balanç del 2013 va ser de 10 periodistes i 36 internautes assassinats i més de 50 informadors –estrangers i sirians– detinguts, desapareguts o segrestats.
- ➔ Gairebé tots els grups armats suposen una amenaça per als periodistes, igual que les forces del règim de Baixar al-Assad.
- ➔ RSF denuncia les pràctiques contra periodistes i mitjans de comunicació del grup Estat Islàmic d'Iraq i Llevant (ISIL) a les zones «alliberades». Els gihadistes intimiden, segresten, torturen i assassinen.
- ➔ La llei antiterrorista d'Asad castiga amb presó periodistes per «publicar actes terroristes».

BRASIL

- ➔ El 2013 cinc periodistes van ser assassinats al Brasil, igual que el 2012. Una xifra preocupant que situa aquest país al capdavant –en substitució de Mèxic– del continent americà pel nombre de periodistes morts per la seva feina.
- ➔ Al juny van començar els primers casos de detencions i agressions a periodistes per part de la policia militar en les protestes a São Paulo per l'augment de les tarifes del transport públic.
- ➔ Tot i que la majoria dels atacs van ser de la policia, també alguns manifestants van assetjar els informadors al crit de «manipuladors».

XINA

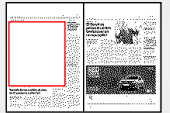

- ➔ Amb almenys 30 periodistes i 70 internautes empresonats, la Xina segueix sent la presó més gran del món per als informadors.
- ➔ El «combat del rumor» és una arma poderosa en mans de les autoritats per detenir i empresonar internautes que retuitegin més de 500 vegades «difamacions o rumors».
- ➔ El règim continua amb les seves tradicionals polítiques d'assetjament i censura a la llibertat d'informació, obstaculitzant la tasca dels periodistes estrangers.
- ➔ Alguns mitjans estrangers rellevants han denunciat ser víctimes d'atacs informàtics des del gegant asiàtic.

IRAN

- ➔ Malgrat les expectatives de canvi després de la victòria al juny del reformista Hassan Rohani en les presidencials, la llibertat d'informació ha estat amenaçada abans, durant i després dels comicis.
- ➔ Des de principis d'any, les autoritats van minar el terreny a una cobertura independent de les eleccions, detenint periodistes, tancant mitjans o bloquejant pàgines web.
- ➔ Després del triomf de Rohani, almenys 10 periodistes i bloguers van ser alliberats, però altres van ser sentenciats a llargues penes de presó i diversos mitjans, tancats o obligats o suspesos de publicació.

La llibertat de premsa ▶ Les institucions europees

L'Eurocambra exigeix alliberar els periodistes segrestats a S3ria

▶ L'Europarlament ret homenatge als reporters capturats

ELIANNE ROS
ESTRASBURG

El Parlament Europeu (PE) va aprovar ahir en sessi3n plenària una resoluci3n que exigeix «l'alliberament immediat, incondicional i segur» de tots els presos pol3tics, personal humanitari, periodistes, religiosos i activistes dels drets humans capturats a S3ria. Entre la vintena d'informadors europeus segrestats es troben l'enviat especial d'EL PERIÓDICO, Marc Marginedas; el d'El Mundo, Javier Espinosa, i el fot3graf free lance Ricardo Garcia Vilanova.

Abans que la resoluci3n 2014/2531

▶ Els eurodiputats insten la UE a agilitzar el comprom3s per finalitzar la guerra

fos adoptada amb una votaci3n a mà alçada, el president de l'Eurocambra, Martin Schulz, va rendir tribut al «coratge» dels periodistes «que garanteixen el dret a la informaci3n, fins i tot amb la seva pr3pia vida». «Sense el seu treball, no sabriem res de les atrocitats comeses a S3ria i dels patiments quotidians dels civils en aquell pa3s», va precisar.

SUPORT A LES FAMÍLIES // En la seva intervenci3n davant la Cambra, Schulz va expressar també la solidaritat de la instituci3n amb les fam3lies dels ostatsges. «Volem demostrar a les fa-

m3lies que estem amb ells i que els recolzem», va subratllar en al·lusi3n a la pancarta penjada dimecres a l'entrada del Parlament Europeu demanant la llibertat dels periodistes retinguts a S3ria. Al·l'acte hi va assistir el reporter suec Magnus Falkehed, alliberat el mes de gener passat despr3s de 46 dies de retenci3n.

En la seva resoluci3n, l'Eurocambra condemna «enèrgicament» la violaci3n generalitzada dels drets humans per part del r3gim de Baixar al-Assad, «inclosos tots els actes de violència, tortura sistemàtica i execuci3n de presoners». Insta també la Unió Europea a «accelerar el seu comprom3s per posar fi a la situaci3n crítica» del conflicte. En aquest sentit, recolza «plenament» la continuaci3n de les negociacions de Ginebra 2 «per trobar una soluci3n política i democràtica» i anima l'opo-

sici3n a articular un front més unit». El text posa l'accent en la defensa de la poblaci3n civil com a «prioritat absoluta» i fa una crida a una resoluci3n urgent del Consell de Seguretat de les Nacions Unides en aquesta línia.

EXTREMISME // Els eurodiputats expressen la seva preocupaci3n per «la creixent implicaci3n de grups islamistes extremistes i de combatents estrangers» en el conflicte. Reclamen que es permeti l'arribada d'ajuda humanitària i una «acci3n més coordinada» per alliberar a la guardonada amb el premi Sakhàrov 2011, Razan Zaitouneh, segrestada a Damasc amb el seu marit el mes de desembre passat. El compliment del calendari per a la destrucci3n de les armes químiques també forma part de la resoluci3n del Parlament Europeu. ■

AFP / PATRIK STOLLARZ

▶ Concentraci3n per demanar la llibertat dels periodistes segrestats a S3ria a la porta de Brandenburg de Berlín, ahir.

El periodisme, un exercici de risc

Informe anual de Reporters sense Fronteres (RSF) no deixa cap dubte: l'exercici del periodisme comporta riscos creixents a moltes parts del món.

La lleugera disminució del nombre de professionals de la informació assassinats -75 el 2013 davant els 90 del 2012- s'explica en part per l'augment de la censura i l'autocensura, i en paral·lel hi ha una altra dada molt més inquietant: els periodistes segrestats van ser 87, el 129% més que l'any anterior. El conflicte de Síria ha contribuït de forma directa a aquest creixement exponencial pels més de 40 informadors retinguts en aquest país àrab, entre ells Marc Marginedas, d'EL PERIÓDICO, privat de llibertat des de fa cinc mesos, i els també espanyols Ricard García i Javier Espinosa.

La guerra civil siriana ha confirmat un alarmant fenomen que s'havia intuït en els anys anteriors: els periodistes han deixat de

ser respectats en les guerres i s'han convertit en un objectiu més dels contendents. Frequentment, la seva presència resulta incòmoda fins i tot per a la part presumptament feble i agredida. Per això pren més importància que hi hagi testimonis directes del que passa en aquests escenaris de l'horror i que ho expliquin al món. Ho va recordar ahir el president del Parlament Europeu, Martin Schulz, que va admirar el coratge dels que es juguen la vida per informar. «Sense periodistes no sabríem res» de les

La guerra civil siriana

certifica que els professionals de la informació han deixat de ser respectats en els conflictes

atrocitats que es cometen a Síria, va subratllar. No és l'únic lloc amb gran risc per als informadors. Des de la Xina fins a Mèxic, des d'Ucraïna fins al Pakistan, 178 periodistes van ser empresonats i més de 2.000 agredits o amenaçats l'any passat.

La crisi del periodisme s'ha convertit en un lloc comú en els últims anys, i és incontestable que la relació dels mitjans amb els que els segueixen ha patit grans transformacions per l'eclosió de tecnologies que permeten la comunicació massiva i instantània a tot el món. La gratuïtat de molta d'aquesta informació circulant ha introduït el miratge que potser és possible el periodisme sense periodistes. Però no ens hem d'enganyar: sense professionals ben preparats i disposats és impossible un periodisme mereixedor de tal nom. I sense ell, una societat s'empobreix i perd capacitat crítica, amb la qual cosa tard o d'hora esdevé menys lliure.

PERIODISMO

Unidad Editorial, empresa editora de EL MUNDO, fortalece su equipo directivo reorganizando el área de contenidos con el nombramiento de dos profesionales con una dilatada trayectoria en este grupo

Aurelio Fernández, director de coordinación editorial y Miguel Ángel Mellado, de desarrollo

EL MUNDO / Madrid

Unidad Editorial ha acordado fortalecer la dirección del grupo con dos nuevos nombramientos. Aurelio Fernández, como director de Coordinación Editorial, y Miguel Ángel Mellado, designado director de Desarrollo Editorial, se suman al equipo de Antonio Fernández-Galiano, en dependencia directa del presidente ejecutivo y con la misión de contribuir desde sus nuevas posiciones al mejor desarrollo de los proyectos estratégicos del grupo.

Miguel Ángel Mellado y Aurelio Fernández cuentan con una dilatada trayectoria profesional en tareas de dirección, como integrantes del staff editorial de EL MUNDO y en el conjunto de la compañía.

El nuevo director de coordinación editorial, Aurelio Fernández, será el encargado de velar por la coherencia informativa del grupo editor de EL MUNDO y de otras publicaciones como *Marca*, *Expansión* y *Telva*, actuando ante las direcciones de las cabeceras por delegación de la Presidencia.

A su vez, se encargará de favorecer la puesta en marcha de nuevos proyectos en el área editorial, en todos los soportes, con especial incidencia en los que respondan a una política transversal en el grupo.

Como ha hecho en su última etapa, se ocupará de la gestión de

Miguel Ángel Mellado y Aurelio Fernández, ayer en la redacción de EL MUNDO. / CARLOS GARCÍA

las redacciones y desempeñará un papel clave en la coordinación del área editorial con el resto de los departamentos de la empresa. Compaginará estas tareas con la dirección de comunicación, que ya desempeña en la actualidad.

Aurelio Fernández ha estado

vinculado a EL MUNDO desde 1990. Es fundador de la edición del País Vasco, que dirigió hasta 2000, año en el que se incorporó a la redacción central como subdirector de Información.

Miguel Ángel Mellado, hasta ahora vicedirector de EL MUNDO, res-

ponsable de las revistas y suplementos del diario, tendrá como principal cometido analizar en profundidad EL MUNDO, *Marca* y *Expansión*, y plantear una reformulación de estas publicaciones a medio plazo, en un mundo en el que han de convivir el papel y lo digital. Orgánicamente

dependerá del presidente de la compañía, a quien reportará.

Mellado mantiene su cargo como director editorial de las publicaciones no diarias, como *Yo Dona*, *Fuera de Serie*, *Metrópoli*, *Telva*, *Marca Motor*, *Actualidad Económica*, *La Aventura de la Historia* y *Golf Digest*, entre otras. También continúa en sus funciones de director editorial de *Diario Médico* y *Correo Farmacéutico*.

Se incorporó a EL MUNDO en 1991 como subdirector de fin de semana. Luego fue nombrado director adjunto y, en 2004, pasó a ser vicedirector del diario. Entre las publicaciones que ha creado durante su

Ambos contribuirán al mejor desarrollo de los proyectos estratégicos

fructífera etapa figuran *Crónica*, *Yo Dona* y, la más reciente, *La Otra Crónica*, la gran innovación en la prensa diaria española.

La aportación de Mellado será determinante en el desarrollo de los nuevos proyectos editoriales y para la reformulación de los ya existentes.

Ocio y Cultura

La huella femenina en la dirección cultural

El sector cultural está ganando ejecutivas en sus empresas. La creatividad, flexibilidad y sensibilidad podrían ser los motivos por los que hay más mujeres en cargos de dirección de la cultura respecto a otras áreas, según apuntan los expertos. Núria Cabutí, de Penguin Random House Grupo Editorial; Anna Rosa Cisquella, de Dagoll Dagom; Rosa Maria Malet, de la Fundació Miró, y Maria José Balañá, de Grup Balañá, son algunos de los ejemplos. **PB**

Núria Cabutí.

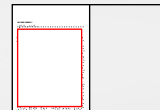
Anna Rosa Cisquella.

Rosa Maria Malet.

Maria José Balañá.

OCIO Y CULTURA

LA INDUSTRIA CULTURAL GANA EN MUJERES DIRECTIVAS A OTROS SECTORES EMPRESARIALES YA SEA EN LA GESTIÓN DE COMPAÑÍAS FAMILIARES, ENTIDADES PÚBLICAS O FUNDACIONES DEL MUNDO EDITORIAL, MUSEÍSTICO, TEATRAL, MUSICAL O CINEMATográfico.

El poder femenino en las altas esferas del sector cultural catalán

Tina Díaz, Barcelona

Uno de los rasgos característicos de la industria cultural catalana es la presencia de mujeres en los altos cargos, en comparación con otros sectores empresariales. "Al menos un 50% de los puestos de alta dirección están en manos de mujeres", asegura el profesor José María Álvarez de Lara, del departamento de control y dirección financiera de la escuela de negocios Esade.

¿Por qué? "La cultura es una rama empresarial que es más flexible al ser más artística", considera la profesora del IESE y directora del Centro de Investigación Internacional Trabajo y Familia, Núria Chinchilla. Es un sector atractivo en el que la creatividad y la sensibilidad juegan un papel importante a favor de la mujer, opina Álvarez de Lara. "El mundo cultural tiene glamour", apunta el profesor de Esade.

La huella femenina se nota más en la gestión de empresas editoriales y cinematográficas frente a las áreas de teatro, música y museos, en las que no abunda tanto, según los expertos. Ana Rodrigo Ghiozzi, directora de RBA Revistas e hija del presidente del grupo, Ricardo Rodrigo; Mar Targarona, cofundadora y directora general de la productora Rodar y Rodar; Charo Izquierdo, directora de nuevos proyectos de Grupo Planeta; Montse Faura, directora del Festival de Torroella de Montgrí, y la directora de cine Isabel Coixet, son algunos ejemplos (ver cuadro adjunto).

Industria

"La cultura es un área para ejecutivas que crean su propia empresa, es decir, ejecutivas de sí mismas", dice Álvarez de Lara. Es un fenómeno que se ha acentuado en los últimos tiempos, con ejemplos como Elvira Vázquez, consejera delegada de Ocio Puro -proprietaria de El Molino-; Cristina Salvador, fundadora y directora de la agencia aPortada, y Miriam Porté, directora de Distinto Films, entre otras.

Los expertos destacan que

MARIONA CARULLA
Palau de la Música

La presidenta de la Fundació Orfeo Català-Palau de la Música Catalana llegó al cargo en 2009 y un año después ganó la elecciones.

CARMEN MATEU
Grup Castell de Peralada

Carmen Mateu preside la asociación cultural que promueve el Festival de Peralada, que se celebra cada verano en el Empordà.

MARIA JOSÉ BALANÁ
Grup Balañá

La consejera delegada de Grup Balañá y miembro de la saga familiar dirige el área de teatro de la compañía de entretenimiento.

SIGRID KRAUS
Salamandra

Desde septiembre de 2000 está al frente de Ediciones Salamandra, tras adquirir la filial española de la firma argentina Emecé.

NADIA HERNÁNDEZ
Fundación Francisco Godia

Hernández dirige desde el año pasado la entidad de arte, que preside Liliana Godia, hija del fundador. Su predecesora fue Sara Puig.

ROSA CULLELL
Media Capital

La consejera delegada de Media Capital fue directora de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals y también pasó por el Liceu.

AINHOA GRANDES
Fundación Macba

La ejecutiva lleva 15 años al frente de la Fundación Macba como directora general. Antes trabajó en la firma de subastas Sotheby's.

NÚRIA CABUTÍ
Penguin Random House

Desde 2010, es consejera delegada de Random House Mondadori y ahora lo sigue siendo de Penguin Random House Grupo Editorial.

MÓNICA CAMPOS
Teatre Nacional Catalunya

Mónica Campos es directora ejecutiva del Teatre Nacional de Catalunya, que preside la empresaria Sol Daurella, presidenta de Cobega.

CARMEN BALCELLS
Balcells Agencia Literaria

Carmen Balcells fue una de las personas que impulsó el grupo editorial RBA y fundó y está al frente de su propia agencia literaria.

ANA VALLÉS
Fundación Sorigué

Ana Vallés dirige desde 2011, en sustitución de Julio Sorigué, la fundación cultural y social que impulsó en 1985 el grupo Sorigué.

GIOVANNA CARNEVALLI
Fundación Mies van der Rohe

La arquitecta Giovanna Carnevalli dirige la Fundación Mies van der Rohe, donde sustituyó hace dos años a Lluís Hortet.

TENDENCIA

En los últimos años se ha experimentado una tendencia al alza de ejecutivas que han creado su propia empresa en el sector.

en los puestos de gerencia o dirección hay tanto hombres como mujeres. Es el caso de Anna Rosa Cisquella, directora de Dagoll Dagom; Elisenda Poch, gerente del Centre de Cultura Contemporània de Barcelona, y Mònica Terribas, directora de *Els Matins* de Catalunya Radio y anterior directora de TV3.

Otro grupo dentro del liderazgo cultural femenino es el de las administraciones públicas y las instituciones. "Solo algunas mujeres están en la cima de la dirección cultural y muchas veces es en entidades institucionales", destaca el profesor de Esade. Por ejemplo, Laura Borrás, de la Institución de les Lletres Catalanes; Isona Passola, presidenta de la Acadèmia del Cinema Català, además de Mariona Carulla, que preside el Palau de la Música Catalana.

Las fundaciones culturales, financiadas tanto por empresas como por entidades públicas, también cuentan con mujeres en su primera línea: Mercedes Basso, en la Fundación Arte y Mecenazgo, o Rosa Maria Malet, directora de la Fundació Miró.

Retos

Sin embargo, sigue siendo notoria la mayor presencia de ejecutivos varones en las altas esferas. La rigidez de los horarios, la maternidad y conciliar la vida familiar con la profesional hacen cuesta arriba que las mujeres lleguen a la dirección de la empresa.

A juicio de Chinchilla, "parece que las mujeres estén compitiendo una carrera corriendo contra alguien". Es una tendencia que va cambiando pero existe el riesgo de que "las que lleguen a cargos de dirección acaben siendo como el hombre: cuesta que haya sinergias", advierte Chinchilla.

Una opinión distinta a la de Álvarez de Lara: "ellas saben conciliar su vida personal con la profesional y lo hacen extensivo a sus colaboradores; ninguna mujer hará una reunión a las ocho de la tarde; un hombre, sí", declara.

REDES SOCIALES

Fuga en Twitter

La red apenas aumenta en usuarios en el último trimestre y su actividad va a menos ● Tras conocerse los datos, la empresa se desploma en Bolsa

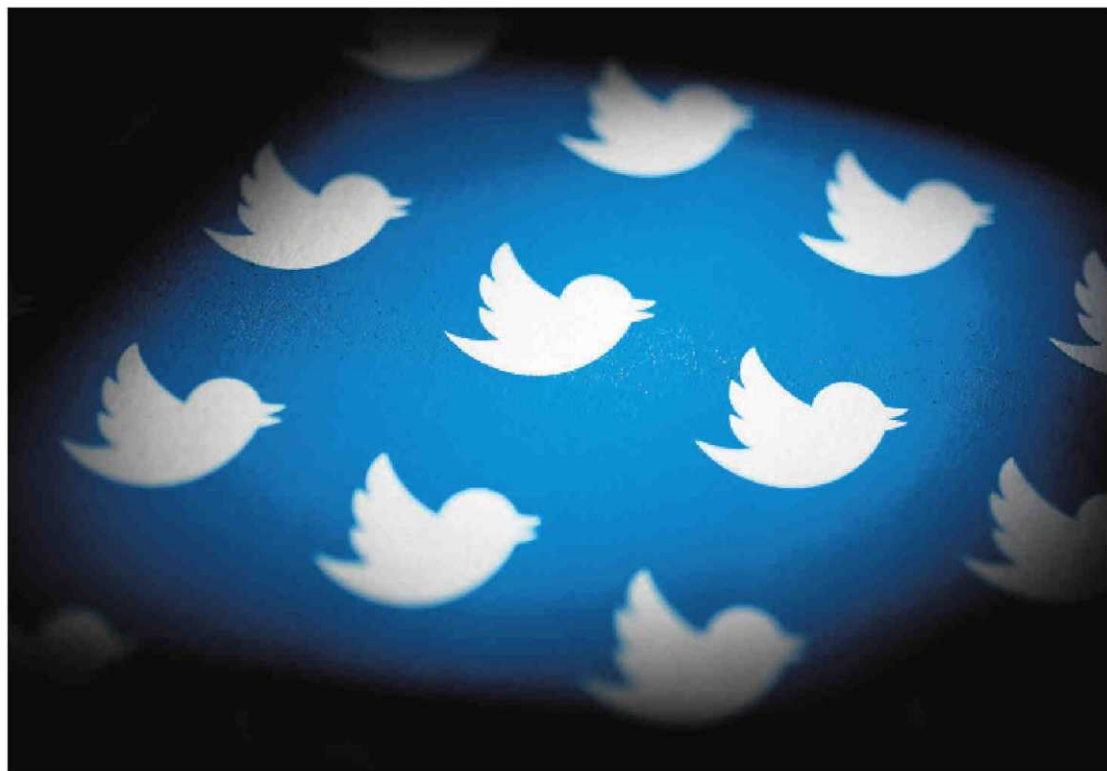
JAVIER MARTÍN
Madrid

Los números cuadran, pero la audiencia, no. Por una vez, los resultados económicos de una empresa, Twitter, superaron a los que esperaban los analistas, pero a continuación la empresa perdió el 25% de su valor. En esta ocasión el problema no era el aumento de los ingresos (un 110% más que en 2012), sino el aumento de su público (un escaso 3,8% en el último trimestre). Eran los primeros resultados económicos, y públicos, tras su salida a Bolsa en el mes de noviembre.

Twitter ha sorprendido al confesar que en el último trimestre solo ha sumado un 3,8% más de público, hasta alcanzar 241 millones de usuarios mensuales, es decir, que se han conectado al menos una vez en 30 días. Es el crecimiento más bajo de su historia.

El dato es pequeño para una red social en pleno plan de expansión, con mucho mercado por delante, lejos del techo de la población mundial. Es decir, que crece a un ritmo muy inferior al de, por ejemplo, Facebook, que, pese a contar con el 30% de la población mundial enganchada, creció en el mismo periodo un 16%, por no citar a redes sociales más novedosas como Snapchat (desaparecen los contenidos en segundos), que ha crecido en un trimestre un 56%.

Creado en 2006, Twitter salió con éxito a Bolsa hace menos de un año. Su cotización ha saltado de los 19 a los 54 euros, aunque tras los resultados la cotización bajó un 25% y ahora vale unos 36,7 euros. A los inversores no les consuela que los ingresos se hayan doblado en un año. Las visitas no siguen la misma progresión.

Twitter ha alcanzado 241 millones de usuarios mensuales. / ANDREW HARRER (BLOOMBERG)

Google+, Snapchat, WhatsApp o Line crecen a ritmos más rápidos

El microblog cerró el ejercicio con unos ingresos de 492 millones de euros. Eso representa un incremento del 110% respecto a 2012. Sin embargo, perdió 476 millones, es decir, casi todo lo que ingresó. El negativo se disparó frente a los 60 millones del ejercicio precedente, pero no preocupa el aumento de los gastos —lógicos en una red social en expansión—, sino que pierda atractivo popular.

No es la primera vez que la audiencia de Twitter presenta

un crecimiento débil. Su trayectoria es un diente de sierra, pues en solo un trimestre de 2010, por ejemplo, su audiencia pasó de crecer un 33% a solo un 10,2%.

Algo similar ocurrió en 2011, cuando bajó su crecimiento del 18% en el tercer trimestre al 9,4% en el cuarto. En esta ocasión, su lento ascenso es una confirmación de los que ha habido anteriormente. Lleva cuatro trimestres con crecimientos del 10% y dos del 6% y ahora este 3,8% que ha encendido las alarmas, pues más que un hecho puntual parece una tendencia.

Su crecimiento de público es inferior a otras redes más novedosas como Google+, que ya le ha pasado en popularidad y actividad, la asiática Line (340 millones), además de la mensajería

instantánea pura como WhatsApp (400 millones) o WebChat (300 millones).

La alarma de Twitter se confirma con el dato del tiempo de uso de su público; en este caso no crece lentamente, sino que mengua: un 7% en el último trimestre, lo que hace indicar que sus usuarios refrescan menos su cuenta.

Todo ello son indicios preocupantes para una red que debería crecer por lo menos al mismo ritmo que la competencia (Facebook, Snapchat, Tumblr...) y que, pese a ser una de las veteranas (ocho años de vida) se encuentra en plena expansión. Sin embargo, a diferencia de Facebook, que está consolidada como líder en cada región del mundo, Twitter no tiene implantación en Asia.

MITJANS

Firmes estrella dels Estats Units busquen el seu lloc a internet

Bezos aposta pel paper i el web en la seva nova etapa al capdavant del *Post*, amb més inversió i més periodistes

MARC BASSETS

Washington. Corresponsal

Escriure a *The New York Times* o *The Washington Post* era fins fa poc el somni de tot periodista jove als EUA. Segueix essent així, però menys. La marca *Times* o *Post* ja no satisfà les ambicions d'algunes figures del periodisme d'aquest país.

Els últims mesos, joves promeses han abandonat capçaleres de qualitat per impulsar projectes propis a internet. El cas més recent és el d'Ezra Klein, de 29 anys, responsable fins ara de *Wonkblog*, un blog a *The Washington Post* dedicat a explicar i analitzar la política econòmica. *Wonkblog* era una de les pàgines més visitades del diari.

Aquestes fugues coincideixen amb un temps de canvis en la premsa de referència. El nou propietari del *Post* -Jeff Bezos, fundador d'Amazon- vol reforçar el web i el paper, amb un augment del pressupost i plans per contractar desenes de periodistes. *The New York Times* va anunciar ahir que, el 2013, els ingressos per subscripcions a la

Woodward i Bernstein, que van triomfar al *Post*

seva versió digital van augmentar un 36%.

Klein va arribar al *Post* el 2009. Abans s'havia llaurat la seva fama com a blogaire especialista en la política sanitària. El seu talent consisteix a estudiar a fons qüestions complexes i presentar-les amb claredat, rigor i abundància de gràfics.

Ara volia fer un pas més. Per això va presentar a Katharine Weymouth, editora del diari,

un projecte que requeria una inversió d'uns 10 milions de dòlars i una trentena d'empleats. Una redacció dins de la redacció. Weymouth el va rebutjar. I el periodista va decidir marxar, amb altres joves valors del diari, al mitjà digital *Vox Media*.

Ben aviat també està previst que arrenqui, dins d'ESPN -la cadena i web d'esports-, la pàgina de Nate Silver, un altre desertor dels mitjans tradicionals.

Silver, especialista en estadística de 36 anys, va assolir la fama durant la campanya per a les presidencials del 2012 amb el blog 538, a *The New York Times*. Mentre els reporters polítics cobrien la campanya com si estigués igualada i res no es decidís fins a l'últim dia, al seu blog Silver va donar durant mesos per segura la reelecció de Barack Obama. I la va encertar.

Klein i Silver tenen en comú

Està per veure si, fora de les marques en què han prosperat, podran mantenir la seva influència

l'especialització: Klein, en el periodisme de context; Silver, en l'ús de les estadístiques i les dades. Tots dos periodistes formen part d'una nova generació que va contra corrent del periodisme polític clàssic als EUA, basat en el tractament de fonts confidencials i els retrats de les bambolines del poder. El seu fort és la part quantificable de la política: el contingut, i no l'embolcall.

Tots dos són el que s'ha anomenat marques periodístiques. Caldrà veure si, fora de les marques en les quals han prosperat -sòlides i fiables com el *Post* i el *Times*-, mantindran la influència de la qual han gaudit.●

La líder de 'La tribu'

TATIANA SISQUELLA (1978-2014)

Periodista

JORDI SOTERAS / ARXIU

La veu de Tatiana Sisquella no tornarà a sonar al transistor; s'ha apagat per sempre. La periodista de 35 anys ha mort aquest dijous a causa del càncer que patia i contra el qual lluitava des de feia set anys. Fins al mes d'octubre va continuar activa com a presentadora de *La tribu de Catalunya Ràdio*, però va deixar el seu lloc al subdirector de l'espai, Xavi Rosiñol, quan va començar un tractament especial.

Als 28 anys, el dia 26 de març del 2007, li va ser diagnosticada aquesta malaltia i des d'aleshores, com han afirmat en *La tribu*, "ha lluitat molt i mai no va deixar de somriure".

Sisquella no només va treballar a la ràdio. També va desenvolupar la seva carrera en televisió, així com al diari *Ara*, en el qual escrivia una columna a la seva contraportada els dissabtes des de el novembre del 2010 fins a l'estiu passat.

Sisquella va néixer l'any 1978 a l'Hospitalet de Llobregat i va estudiar Comunicació Audiovisual en la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB). Va començar la seva

carrera com a redactora a Barça TV. Gràcies a aquesta feina va conèixer la seva parella, Joan Maria Pou, que actualment retransmet els partits del FC Barcelona a RAC1. Als sis mesos va passar a la ràdio, el seu mitjà predilecte a l'hora de treballar. Va començar també en RAC1, on va romandre prop

Des de feia set anys lluitava contra un càncer que mai no va aconseguir que deixés de somriure

d'una dècada treballant en programes com *El Món a RAC1* quan Xavi Bosch era el seu conductor i s'encarregava de la unitat mòbil, coneguda com la *Tati-mòbil*. Per aquesta tasca va obtenir diversos premis i reconeixements. Col·laborava en altres programes com *Minoria absoluta*, *Volta i volta* i *La segona hora*, a més de conduir alguns estius l'espai *Via lliure*.

El 2007 va tornar a la televisió, a 8TV, sense abandonar la

ràdio. Presentava *Envasat al 8* però el programa va durar menys del previst per la seva malaltia. En 2009 TV3 la va reclutar per presentar *Sexes en guerra* i després va continuar lligada a la cadena col·laborant en el programa *Divendres*. El 2011 va presentar *Passat particular* i la seva última aparició a la cadena pública va ser a la tardor del 2013, presentant *Suma positiva*. L'últim capítol, gravat prèviament, es va emetre el passat 22 de desembre.

El setembre del 2010, dos anys després de deixar RAC1, va tornar a la ràdio. Aquesta vegada a Catalunya Ràdio, on presentava *El suplement*, l'espai informatiu dels caps de setmana al matí en el que ella havia estat anteriorment becària. El 2011 va deixar els caps de setmana i va passar a presentar *La tribu de Catalunya Ràdio*, el magazine de les tardes.

Coincidint amb el Dia Internacional contra el Càncer de Mama, Sisquella va deixar testimoni de la seva batalla contra aquesta malaltia a *El Club* amb Albert Om, set mesos després que li fos diagnosticada. ●

REDACCIÓ

> GUERRA CIVIL / Mordaza a la prensa

Siria, infierno para los periodistas

El Pleno de la Eurocámara exige la liberación «inmediata» de los secuestrados en Siria

JUAN MANUEL BELLVER / Estrasburgo
Enviado especial

«Si no fuera por los periodistas, no seríamos conscientes del sufrimiento diario del pueblo sirio y de las atrocidades cometidas por el régimen de Bashar Asad sobre la población civil: los asesinatos, violaciones y torturas de inocentes, incluidos niños», anunció ayer Martin Schulz, en un discurso pronunciado ante el Pleno del Parlamento Europeo (PE), poco minutos antes de que los eurodiputados adoptaran una resolución en la que exigen la «liberación inmediata, incondicional y segura» de todos los prisioneros políticos, personal médico y humanitario, reporteros, personalidades religiosas y activistas de los Derechos Humanos retenidos en Siria.

Según afirmó el presidente de la Eurocámara, «Siria es el sitio más peligroso del mundo para un periodista, con 27 profesionales asesinados, 16 secuestrados y muchos otros en paradero desconocido. Y la mayoría son ciudadanos europeos». De ahí que, desde el miércoles, en el patio del edificio parlamentario de Estrasburgo, cuelgue una banderola azul que reclama «Libertad para los corresponsales secuestrados en Siria».

cia las intimidaciones contra periodistas y activistas pacíficos, lamenta la censura en internet y un acceso limitado a determinados blogs y condena enérgicamente las violaciones generalizadas de los Derechos Humanos» por parte del régimen de Bashar Asad, incluidos todos los actos de «violencia, tortura sistemática y ejecución de los prisioneros».

Tras expresar su condolencia a las familias de las víctimas, la Eurocámara muestra igualmente su preocupación por la «creciente intervención de grupos extremistas islamistas y de combatientes extranjeros en el conflicto sirio», al tiempo que denuncia los ataques terroristas realizados por organizaciones radicales y combatientes asociados a Al Qaeda.

Ante la dramática situación, el Parlamento reitera su apoyo a la Conferencia de Ginebra II, que «debe representar el primer paso de un proceso conducente a una solución política y democrática del conflicto»; celebra los progresos en la destrucción de armas químicas y reclama al Consejo de Seguridad de la ONU una resolución humanitaria «urgente» para aliviar el sufrimien-

to de millones de sirios que necesitan bienes y servicios básicos.

La Eurocámara recuerda además que, en virtud de la legislación humanitaria internacional, «los heridos y enfermos deben recibir cuanto antes todo el cuidado y la atención médica que sea posible y requiera su enfermedad» y pide «tolerancia cero» respecto al reclutamiento de niños y protección para las minorías étnicas y religiosas.

ORBYT.es

>Videoanálisis de J. M. Bellver

El Parlamento honra la labor de quienes defienden el derecho a la información

Exige al Consejo de Seguridad de la ONU una resolución humanitaria urgente

Con ese gesto, dijo Schulz, «el Parlamento Europeo quiere honrar la labor de quienes defienden el derecho a la información, incluso con sus propias vidas, y demostrar a los rehenes y sus familiares que no les olvidamos y estamos con ellos». Entre los reporteros occidentales que permanecen secuestrados desde hace meses en Siria, se cuentan tres españoles: el reportero de EL MUNDO Javier Espinosa, el fotógrafo Ricardo García Vilanova y Marc Marginedas, de *El Periódico de Cataluña*, cuyos nombres fueron evocado el día anterior por políticos y asociaciones de apoyo a los rehenes en el acto de inauguración de la banderola.

A los profesionales de la información que vienen cubriendo la guerra civil siria se refiere igualmente la resolución 2014/2531 del Parlamento europeo, aprobada el jueves en una votación a mano alzada, en un punto donde denun-

Alberto Oliart, presidente de la corporación en la etapa auditada

EFE

El Tribunal de Cuentas detecta irregularidades en TVE en 2010 y 2011

- El informe denuncia gastos excesivos, sobre todo en contrataciones e indemnizaciones de directivos

F. MARÍN
MADRID

El Tribunal de Cuentas ha emitido un informe en el que detalla las irregularidades cometidas por RTVE en los ejercicios de 2010 y 2011, cuando presidía la corporación Alberto Oliart, en tiempos de Zapatero. Los contratos, sobre todo de directivos y de personal eventual, constituyen el grueso de las anomalías señaladas por el Tribunal, que también critica algunos gastos relacionados con programas como «Versión Española», «Destino Eurovisión 2011», «La mañana de La 1», «+Gente» y una gala de los premios Sant Jordi. En todo caso, y según destaca el texto –elevado a las Cortes Generales– los importes abonados en la mayoría de estos casos «eran poco significativos».

En el cumplimiento de la normati-

va en materia de personal es donde se detectan más irregularidades. El Tribunal señala asimismo el aumento del número de directivos y de mandos orgánicos, competencia «delegada de forma permanente en favor del presidente», cuando lo correcto hubiera sido que se produjera por «un acuerdo del Consejo, adoptado por mayoría de dos tercios de sus componentes». Así, de los 171 directivos que había en RTVE en enero de 2007, se pasó a 247 en diciembre de 2010, aunque luego bajaron un poco, a 238, al cierre de 2011.

El catálogo de errores en la contratación y retribución de estos directivos y en las indemnizaciones pagadas a los que salían de la casa ocupa varias páginas, siempre para poner de manifiesto que RTVE les entregó más dinero del que les correspondía. Otra de las malas prácticas más frecuentes eran los «importantes incumplimientos de la legislación vigente» en contrataciones de personal externo.

Por último, se acusa a RTVE de falta de control en las contrataciones de productoras externas, excesos en los alojamientos en hoteles y gastos no justificados en las correspondencias.

DOL EN EL MÓN DE LA COMUNICACIÓ

Mor Tatiana Sisquella, de Catalunya Ràdio

També havia presentat i participat en diversos programes de TV-3

EL PERIÓDICO
BARCELONA

La periodista Tatiana Sisquella, de 35 anys, va morir ahir víctima d'un càncer de mama que se li havia diagnosticat quan en tenia 28 i del qual ella mateixa havia informat en algun programa televisiu. Era la conductora de l'espai *La tribu de Catalunya Ràdio* fins al mes de setembre passat i havia presentat els programes de TV-3 *Sexes en guerra* i *Summa positiva*. Havia col·laborat, així mateix, amb el diari *Ara*.

Sisquella va revelar les seves preferències professionals a la web de *Sexes en guerra* -sèrie divulgativa amb la qual va debutar el 2009 com a presentadora a TV-3-, en què va detallar que va estudiar Comunicació Audiovisual i a l'Autònoma va començar la seva vida laboral, però com ella mateixa va escriure, «necessitava càmeres, llums i acció». Entre el 2000 i el 2004 va treballar com a redactora de Barça TV. I al Camp Nou va conèixer el seu marit, el periodista de RAC1 Joan Maria Pou. «Aquí m'han

passat algunes de les millors coses de la meua vida», comentava en una entrevista amb EL PERIÓDICO. També en aquella mateixa conversa llançava una reflexió sobre aquell recinte que tan bé coneixia, que ara adquireix una nova dimensió: «L'Hospital de la Maternitat i el cementiri de les Corts fan que jo vegi el Camp Nou com un lloc entre la vida i la mort».

LA RÀDIO// Després de la seva etapa a la tele municipal i atreta per la «màgia de la ràdio», es va incorporar a RAC1,

►► Tatiana Sisquella, en una foto promocional.

on va intervenir en espais com *El món a Rac1*, *Volta i volta*, *Via lliure*, *Mínoria absoluta* i *La segona hora*. Col·laboradora del magazín de TV-3 *Dívidres*, entre el 2009 i el 2011, el se-

tembre del 2010 va substituir Núria Ferré al capdavant d'*El suplement*, espai de cap de setmana de Catalunya Ràdio en què havia col·laborat com a estudiant en pràctiques. ≡

DESDE FUERA

Carles M. Canals

Juicio paralelo, linchamiento mediático

Dediqué mi anterior columna al periodista de trincheira que actúa con profesionalidad, lo que también implica un comportamiento ético. Quizá por ser un homenaje a dos colegas fallecidos, el artículo adoptó tonos de lirismo épico. Pero se insinuaba que la realidad es más compleja. Me temo que cada vez más los contenidos mediáticos están adquiriendo tintes dramáticos.

No me refiero ahora a la dureza de los hechos que se describen, sino a la tragedia que en la vida de los protagonistas y en su entorno familiar, profesional y social provocan determinadas noticias que en no pocas ocasiones acaban demostrándose falsas o descontextualizadas. A veces se publican acusaciones sin la previa diligente comprobación de la veracidad del hecho y la fiabilidad de la fuente que exige la jurisprudencia constitucional.

Pienso que a esta enfermedad que tanto desprestigia a la profesión periodística contribuyen varios factores. Por ejemplo, la generalización de Internet, que comporta la reproducción global e instantánea de hechos insuficientemente verificados. O la feroz competencia entre unos medios de comunicación cuya cuenta de resultados depende más del número de lectores o espectadores que de la calidad de su producto informativo. Influyen unas tertulias en radio y televisión en las que se airean supuestos o reales trapos sucios de personajes famosos y programas basura moderados por sujetos con escaso o nulo sentido de la ética pero a los que la gente de la calle considera periodistas.

Interviene también algo que, creo, es consustancial al periodismo actual: la noticia que *vende* es la mala, no la buena, salvo excepciones. A veces sale en portada un héroe anónimo

que a riesgo de su vida ha protagonizado una buena obra. Pero en principio lo que prima en los medios de comunicación son las noticias morbosas, que son también las más seguidas por los lectores y espectadores. Ignoro hasta

La persona investigada aparece como culpable antes incluso de haber sido imputada

qué punto existe relación de causa a efecto entre ambos fenómenos. ¿La demanda condiciona la oferta, o al revés?

Éste es el contexto en que se producen los juicios paralelos, que son auténticos linchamientos mediáticos a personas que están siendo investigadas por la justicia por alguna supuesta ilegalidad en alguna esfera de su vida. En los últimos meses en Catalunya han sido o son noticia un matrimonio de la familia real, el presidente de un club de fútbol, varios políticos en ejercicio o jubilados, el socio de un prestigioso bufete de abogados, el presidente de un grupo empresarial...

Al margen de lo que sucede en los juzgados, la opinión publicada condiciona a la opinión pública: la persona investigada aparece como culpable antes incluso de haber sido imputada. El efecto es perverso. Hace un par de años y en la revista *La Ley*, el magistrado Ricardo Rodríguez Fernández explicaba que un juicio paralelo afecta a varios derechos fundamentales: a un proceso debido, a un juicio justo, a la propia imagen, a la intimidad personal y familiar y al derecho a la presunción de inocencia, "quizá el que de manera más flagrante se ha vulnerado", escribía.

Dada la lentitud de nuestro sistema judicial, si al cabo de tres, cinco o doce años el supuesto culpable es declarado inocente, la refutación de lo que en su día había sido noticia de portada se despacha como un breve escondido en el interior.

Un par de ejemplos. Hace unos años, el subdelegado del Gobierno en Tarragona, del PP, fue acusado de exigir favores sexuales a una inmigrante a cambio de legalizar su situación irregular; portada, cese fulminante: era todo falso. En 1999 el catedrático de Empresariales y político del PP Alexandre Pedrós fue nombrado presidente del ICO. A la semana era noticia de portada que dimitía, acusado de complicidad en el delito fiscal de un cliente de su despacho; su posterior absolución mereció menos de 10 líneas. Eso no es ni justo ni democrático.

Periodista

XAVIER BOSCH

Els gustos de la vida

No recordo quanta estona vaig trigar a dir-l'hi, però als dos minuts ja havia decidit que volia fixar-la. A RAC1 m'havien confiat el programa dels matins i, a l'hora de crear l'equip d'*El món*, el Joan Maria Pou em va suggerir que rebés la Tatiana Sisquella, que estava convençut que podia encaixar. L'endemà mateix ens vam reunir en un despatxet de l'emissora, a la planta 15, amb Barcelona als peus. El primer impacte va ser bo. Hi ajudaven els seus ulls rodons i una mirada que t'acollia amb franquesa, sense malícia. La Tati era ufana, oberta. Tenia una veu melosa, amb molts registres, i un bon català. La meva dèria, mentre parlàvem, era intentar percebre si feia les neutres com pertocava i col·locava els pronoms febles allà on calia. I sí, sense cap problema, tot i que es va excusar per haver anat a una escola anglesa i temia que al seu vocabulari hi faltessin paraules. En aquella mitja hora de l'estiu del 2004, li vaig intuir l'empenta, l'ambició i el desvergonyiment necessari per a la nostra feina. I, sobretot, moltes ganes d'aprendre i de compartir. Tot i els nervis de l'entrevista, reia fort, desacomplexadament. D'aquella manera que tots sabem que esclafia, que es notava que era allà. El bon humor era, si més no públicament, el seu estat natural. Aquell catàleg de virtuts que va mostrar en

l'entrevista el va anar desplegant després a la ràdio i al carrer. Durant tres anys, a les beceroles de RAC1, amb ella i tot l'equip vam triscar de valent. Ella sortia cada dia, amb l'Ernest Ferrer de tècnic, a voltar per Barcelona amb l'única unitat mòbil de RAC1. Anava al lloc de la notícia o explicava alguna activitat que fos curiosa per a l'oient. Al cap de poques setmanes, i veient que aquell espai tenia tanta personalitat, el Sergi Pàmies ens va suggerir que n'hi diguéssim la *Tatimòbil*. Després de sis hores de programa, a les reunions d'una a dues rèiem molt. La Tati -simpatia i empatia- hi tenia molt a veure. Era d'una vitalitat i expressivitat que s'encomanava. Ho volia provar tot,

Lluita
No s'ha rendit mai. Fins a última hora ha estat fidel al seu tarannà. Aferrar-se a la vida. Sentir. Notar. Quantes lliçons juntes per a tots els que hem pogut compartir una part del viatge

tastar gustos nous, visitar món, gaudir d'experiències, cantar on fos, preparar-se per fer teatre, provar el doblatge, fer televisió, escriure, per què no? I muntar festes perquè sí. Li encantava conèixer gent interessant, i tant es delia per descobrir una frase feta com per trobar un hotel a l'Empordà. Era d'una vitalitat desacostumada, com si el seu cos sabés, d'una manera inconscient, que tenia pressa. Tres anys després, acabada la reunió del programa, va entrar al despatxet de RAC1. Es va assegurar, abans de parlar, ja se li havien humitejat els ulls. Li havia trobat una cosa al pit. Recordo, d'aquell moment intencional, els ulls de por, un silenci llarg i la voluntat de plantar cara. Vam dissimular l'emoció, va sortir de la ràdio i va seguir el seu camí. D'anys de lluita, de sacrifici constant, de fer el cor fort i de no rendir-se. Mai. Fins a última hora -em diuen- ha estat fidel al seu tarannà. Aferrar-se a la vida. Sentir. Notar. Tenir experiències fins al punt final. Quantes lliçons juntes per a tots els que hem pogut compartir una part del viatge. Als seus pares, la seva germana i al Joan Maria una abraçada sense paraules. Us dic aquí el que no us he sabut dir a la cara.

ALBERT OM

Amor a la tribu

Molts dijous al vespre quedàvem per sopar o per anar al teatre i després xerràvem fins tard, ens explicàvem les vides i ens donàvem idees per als nostres articles. “Jo encara no sé què escriure”, “Jo, tampoc”. Va començar sent la dona del meu amic Joan Maria, en una de les històries d’amor més meravelloses que s’hagin viscut mai, i ha acabat sent una part molt important de mi, algú amb qui he viatjat, he treballat, he rigut, he plorat, he disfrutat i he patit. Moltes emocions i totes molt intenses. La seva amistat m’acompanyarà tota la vida.

Parella ho érem els dissabtes, a la contraportada de l’ARA. Enlloc va explicar tantes coses d’ella com a la seva columna setmanal en aquest diari. Rellegiu-les. Són el seu manifest vital. La Tati estava cansada que li diguéssim que era una persona especial. Només aspirava a una certa i relativa normalitat. Els seus articles eren una reivindicació dels petits detalls, dels gestos quotidians, de l’avorriment, de la rutina creativa. En cada paraula hi veies l’amor incondicional cap a tota la seva tribu: els pares, la germana, el marit, els amics...

“Jugo al millor equip del món”, deia ella. Però la Tati era l’astre rei d’aquest equip. Tots els altres giràvem al seu voltant, atrets per un magnetisme que et xuclava sempre cap a ella.

Hi ha periodistes adictes a l’actualitat, a les notícies i a la quota de poder que comporta aquesta professió. Però després hi ha persones tan enamorades de la vida que trien el periodisme per acostar-se a altres persones que no pensen com elles, que les passen putes, que lluiten per sobreviure en un món fràgil, on tot penja d’un fil, on d’un dia a l’altre reps una batzegada que et deixa estabornit i que despulla totes les teves febleses. Aquesta era la Tati.

Algú que, per sobre de tot, s’estimava la vida. Per això aquesta nostàlgia anticipada en alguns dels seus articles, aquest amor per la gent gran, aquest temor latent de no tenir prou vida per encabir-hi tota l’energia i l’entusiasme que desbordava.

La Tati era una factoria d’idees, una fàbrica de continguts. Imaginava llibres, obres de teatre, espectacles musicals, programes de televisió, anuncis, documentals... Ho hauria volgut fer tot i, a més, tenia el talent per fer-ho tot. T’explicava un projecte i quan tu li deies “Endavant” ja n’hi havien vingut tres més al cap. Era una d’aquelles persones que feia que et mirassis amb uns altres ulls el món que t’envolta i a tu mateix. El que no has explicat mai a ningú l’hi explicaves a ella.

Amor i esperança. Amor i esperança. Avui –quina salvatjada– hem perdut l’esperança. L’esperança que es complís el teu desig de Cap d’Any: que aquest fos “un any normal”. Queda l’amor. Ens aferrarem a tu i a la vida. Que em fa l’efecte que sou una mateixa cosa. Descansa en pau, Tati.

Excepcional
Era una
d’aquelles
persones
que feien que
et mirassis amb
uns altres ulls
el món que
t’envolta i a tu
mateix. El que
no has explicat
mai a ningú l’hi
explicaves
a ella

Anàlisi

Rafael Vilasanjuan

PERIODISTA

El preu del silenci

L'escritor **Milan Kundera** diu que la batalla de l'home contra el poder és la lluita de la memòria contra l'oblit. És precisament aquí, en aquesta relació antagònica, on la premsa juga el seu paper més rellevant. En contra del criteri que les urnes acaben definint sempre la llibertat de societats i la qualitat democràtica dels seus governs, l'existència d'una premsa lliure i crítica amb el poder, -amb qualsevol tipus de poder- n'és un indicador molt més fiable.

Sense anar més lluny hi ha països com per exemple el nostre on encara que ningú qüestionari la democràcia, el poder segueix amagant els seus temors darrere de rodes de premsa manegades o sense preguntes, negant la raó de ser del periodista. La seva funció, en un sistema de llibertats, és indagar en la informació i fer les preguntes incòmodes.

Encara que hi ha matisos i gradacions, el control de la informació és una deriva totalitària on sigui que es produeixi, i per això l'informe sobre la llibertat d'informació al món, que cada any publica Reporters Sense Fronteres, és un termòmetre de la marxa global idoni per identificar des de carencies democràtiques fins als llocs més perillosos, en funció de la capacitat d'informar.

Any nefast

I el que ens diu l'informe és que hem tancat un any nefast. Encara que sembli que la globalització ens porta cap a models de més llibertat, el món segueix malament. En països com Somàlia, Eritrea o el Pakistan la situació segueix estant tan deteriorada com en anys anteriors. Informar en aquests llocs és un acte

d'heroïcitat que acaba costant moltes vides. Perquè allà on moren periodistes, el poder té les mans lliures per seguir oprimint, sense testimonis incòmodes, comunitats senceres que passen a ser invisibles.

La llista d'amenaçes és interminable i no només es refereix a governs o països en guerra, sinó també a organitzacions criminals que com al Brasil o les Filipines liquiden qualsevol testimoni incòmode per seguir traficant impunement amb armes, drogues o persones.

El nombre de periodistes morts, una mica més d'un centenar comptant-hi els activistes que informen a través de les xarxes, no suposa un canvi de tendència. La novetat és la proliferació de segrestos, una epidèmia a Síria, on el segrest a mans de

El control de la informació és una deriva totalitària, on sigui que es produeixi

grups islàmics radicals ja l'han convertit en el pitjor lloc del món per informar.

Aquí ho sabem prou bé, perquè cada dia que passa amb l'absència de **Marc Marginedas** ens recorda que no hi haurà pau possible mentre ell i un total de 48 periodistes més continuïn segrestats.

El seu silenci és el que permet que es multipliquin les atrocitats d'un bàndol i de l'altre, i que només amb comptagotes, de vegades fins i tot manipulades per les parts, ens vagin arribant cròniques de tortures, assassinats i una barbàrie infinita.

La seva feina és vital, perquè tot i que no sabem si el testimoni en un conflicte pot salvar vides, el que sabem segur és que el silenci mata. ≡

RADIO

40 Principales se despliega en la web

La emisora musical potencia los vídeos y las entrevistas

M. Á. PALOMO, Madrid

“Una revista *online* de cultura pop de referencia para los jóvenes”. Así define Vicente Argudo, director de los40.com, las intenciones de la nueva web de 40 Principales. Un nuevo diseño, más interactividad e integración en redes sociales. Se trata de una apuesta destinada a los jóvenes, el público mayoritario de la radiofórmula de PRISA Radio. “La web ofrece una visión más amplia; no está centrada

solo en la música del momento y va a permitir indagar en músicas satélites, pero también va a consolidar a las estrellas de los 40 con contenidos que no están presentes en la radio, como vídeos y entrevistas”, afirma. Además, incluirá información alrededor de lo que denomina “estilo de vida de los 40” sobre aspectos de la cultura y el ocio, como el cine, la moda o la televisión.

La nueva web de la emisora musical líder en España (3.616.000 oyentes según los úl-

Una página de la nueva web de 40 Principales.

timos datos del Estudio General de Medios) se adapta a cualquier dispositivo. “En una tableta se comporta de una manera y en el teléfono móvil de otra, pero los contenidos son los mismos”, afirma Juan Carlos Chaves, director de cadenas musicales de PRISA Radio en España,

que defiende el peso de los contenidos digitales: “Internet es esencial entre los jóvenes, que hacen del móvil parte de su vida. Una marca joven ha de estar en su entorno. La marca 40 es un icono para varias generaciones y el área digital lo es para las nuevas”.

El Tribunal de Cuentas critica irregularidades en RTVE en 2010 y 2011

P.V./C.G.

El informe de Fiscalización de la Corporación RTVE y sus sociedades correspondiente a los ejercicios comprendidos entre el 1/1/2010 y el 31/12/2011 emitido por el Tribunal de Cuentas (TC) denuncia importantes incumplimientos en las retribuciones de directivos, en los contratos temporales, y en los contratos artísticos. Así, en el contrato suscrito el 31 de diciembre de 2010 por la Corporación para la presentación de «Versión Española», que presenta Cayetana Guillén Cuervo, se especifica que CRTVE asumiría los gastos que fueran ocasionados como consecuencia de los desplazamientos y alojamientos de la presentadora. Sin embargo, «pese a que el citado contrato no especificaba la inclusión de los gastos de manutención, CRTVE abonó indebidamente varias comidas de la presentadora». Esta circunstancia también se

repetió en la presentación del programa «Destino Eurovisión 2011-Düsseldorf». Abundando en las contrataciones artísticas, en algunas de ellas se especifica que, en caso de desplazamiento,

DENUNCIA
Se subió la cuantía de la indemnización de directivos por valor de un millón de euros

se asumirían los gastos de alojamiento limitándose en hoteles de tres estrellas o similar. Esto no ocurrió con el caso de un comentarista que cubrió el Mundial de Motociclismo en 2010 y 2011. Fuera de contrato «la Corporación acordó pagarle el 50% en hoteles de gran lujo por un importe de 11.898 euros en 2010 y 14.160 en 2011».

En el caso de los directivos, en una situación en la que la Corporación acumulaba pérdidas, en las indemnizaciones a 26 directivos cesados en ese periodo se incurrió en «incumplimientos» al gastar, según Europa Press, más de un millón de euros, una cifra «muy superior a las que hubiese correspondido» de acuerdo con el Estatuto de Trabajadores. En un contrato de alta dirección, la indemnización calculada según el despido por causas objetivas debería de haber sido 20.000 euros «en lugar de los 141.600 abonados». En el documento de 109 páginas, el Tribunal de Cuentas cree que la Corporación debería «potenciar los instrumentos de control de la producción contratada por terceros para optimizar los gastos».

Turquia torna a reblar el clau de la censura a internet

► Les autoritats podran bloquejar qualsevol web sense ordre judicial

|| ANDRÉS MOURENZA
ATENES

El Parlament de Turquia va aprovar la nit de dimarts a dimecres una nova llei que, segons molts, torna a reblar el clau de la censura a internet. La nova normativa perme-

trà a la Direcció de Telecomunicacions (TIB), fortament controlada pel Govern del conservador Recep Tayyip Erdogan, bloquejar pàgines web sense necessitat d'un ordre judicial i obliga els proveïdors d'internet a mantenir un registre de l'historial de visites de cada usuari durant dos anys i a posar-lo a disposició de les autoritats si aquestes ho requereixen.

El ministre de Comunicacions,

Lütfi Elvan, va assegurar que l'únic objectiu de la llei és «protegir els drets individuals i la privacitat», ja que ara «els ciutadans han d'esperar dos dies» perquè un tribunal respongui a la seva denúncia, mentre que amb la nova legislació la TIB podrà bloquejar una web en quatre hores.

No obstant, la llei arriba després de les protestes del parc de Gezi -convocades via internet- i que el desembre passat es fessin públiques

a la xarxa converses que comprometen membres del Govern en casos de corrupció.

CRÍTQUES // La Comissió Europea ha fet pública la seva «seriosa preocupació» per la nova llei, mentre que l'Associació de Periodistes Turcs ha demanat al president Abdullah Gül que exerceixi el seu dret a veto contra una llei que «vulnera el dret a la llibertat d'expressió i de premsa». Segons el lloc Engelliweb.com, a Turquia hi ha 40.482 pàgines d'internet bloquejades. Gairebé el 90%, per ordre de la TIB. A més, cada any el nombre de webs censurades va en augment: només el 2013 se'n van bloquejar més de 15.000. ≡

Twitter se desploma en Bolsa tras multiplicar sus pérdidas

L. R. T.

MADRID- Primera muestra de resultados de la red social desde su salida a Bolsa en noviembre y primera gran decepción entre los accionistas. Este fue el panorama que vivió ayer Twitter sobre el parqué después de hacer públicos los números del último trimestre en los que se presentaron unas ganancias que doblaban a las del año pasado, pero que, sin embargo, iban acompañadas de unos números rojos que se multiplicaban por 60 y por un número de usuarios que había desacelerado su crecimiento muy notablemente. Detalles que llevaron a la red social del pájaro a desplomarse sus acciones más un 24,16 por ciento. Unos valores que fueron cayendo a medida que Dick Costolo, consejero delegado de la compañía, fue dando explicaciones ante los inversores en una teleconferencia posterior. Si cuando el directivo de Twitter empezó a hablar la red social cotizaba un 3 por ciento al alza, al terminar las acciones ya caían en un 10 por ciento, impulsado por la incapacidad de Costolo de demostrar la fiabilidad de un negocio que puede haber pasado su «boom» tras registrar un pobre aumento de los inscritos del 4 por ciento.

Ganancias insuficientes

No deja de resultar curioso que en la era de las comunicaciones e internet una de las redes sociales de más éxito no consiga crear la confianza suficiente como para convertirse en un valor fuerte. Y no es de extrañar después de ver cómo los 242,7 millones de dólares (180 millones de euros) de ganancias en el último trimestre –más del doble que en el mismo periodo del año anterior– se vieran empañados, y reducidos a casi nada, al desvelar que las pérdidas alcanzaban los 511,5 millones de dólares (378), unas cifras que desde Twitter se justificaron por el aumento en la inversión en I+D y marketing.

Por el contrario, una de las pocas luces verdes que pudo atisbar la red social en el día de ayer fue la confirmación de la rentabilidad de su aplicación para móviles y tabletas, que suponen el 75 por ciento de los ingresos por publicidad.

La CCMA se reserva 7,5 millones para resolver el conflicto laboral

MAIOL ROGER, **Barcelona**

El conflicto entre los trabajadores de TV-3 y Catalunya Ràdio con la Corporación Catalana de Medios Audiovisuales (CCMA) está enrocado. Pero el presidente del ente gestor de los medios, Brauli Duart, guarda un as en la manga: 7,5 millones de euros del presupuesto para Presidencia que están reservados para la CCMA. La partida es la mitad del importe que el ente gestor quiere recortar a los trabajadores, 15 millones de euros. La cifra no figura en el presupuesto de la CCMA, porque fue un pacto de última hora entre ERC y el Gobierno para "reducir la conflictividad" en los medios públicos, según fuentes republicanas.

Los representantes de los trabajadores aseguran que en una de las últimas reuniones que mantuvieron con la dirección de la CCMA, el ente gestor insinuó que estos 7,5 millones irán a cubrir parte del déficit —11 millones en total— y no a los gastos de personal. ERC, por su parte, aprieta y exige que los 7,5 millones se pongan sobre la mesa para extinguir el incendio laboral.

PASA A LA **PÁGINA 4**

Junqueras rechaza la gestión de Brauli Duart al frente de los medios públicos

ERC se desmarca de la privatización del departamento comercial de TV-3

VIENE DE LA **PÁGINA 1**

La CCMA esgrime que estos 7,5 millones no están incluidos en su presupuesto, por lo que, según fuentes oficiales, no pueden disponer de esta partida hasta que quede claro su destino. La cifra se incluyó, por una cuestión técnica, en las cuentas de la Secretaría de Comunicación, y no en las de la CCMA, porque cuando CiU y ERC cerraron el pacto los presupuestos de los medios públicos ya estaban cerrados. El nombre de la partida evita el equívoco: "Aportaciones a corporaciones públicas del sector audiovisual".

Cuando se alcanzó el acuerdo, la CCMA pidió discreción a ERC para poder gestionar la nueva

partida en las negociaciones. Pero ante el fracaso de las conversaciones para renovar el convenio colectivo y frente a las acusaciones del PSC, que culpaba a Esquerra de la falta de dinero en los medios, los republicanos hicieron pública la partida en la última comisión de control de la CCMA, el viernes pasado.

Uno de los pocos espacios en los que ERC ejerce de oposición es en los medios públicos. Los republicanos no están en el Consejo de Gobierno de la CCMA —lo forman CiU, PSC, y PP— y son muy críticos con la gestión de su presidente, aunque de momento evitan pedir su dimisión. "El resultado de la negociación deter-

minará lo que hagamos, pero la gestión está muy lejos de ser la adecuada", avisó ayer el líder de ERC, Oriol Junqueras. El republicano subrayó que con la partida de 7,5 millones el conflicto podría haberse solucionado, y mostró su distancia con las últimas decisiones en TV-3. "Cuando el Gobierno decide externalizar el departamento comercial de TV-3 lo hace con los votos de socialistas y el PP. Y si el Gobierno persiste en tomar decisiones equivocadas en este u otro ámbito es evidente que lo hará sin nuestros votos", dijo Junqueras, que defendió el derecho de los republicanos a ejercer de oposición en estos ámbitos. ERC ya estuvo al lado del

resto de la oposición rechazando el ERE que acabó con 225 trabajadores de TV-3 y Catalunya Ràdio en la calle.

Los trabajadores, por su parte, comenzaron a votar ayer nuevas medidas de presión. El día 20 se reinician las conversaciones para redactar un nuevo convenio, después que el anterior venciera el viernes y de los incidentes del martes, cuando la dirección estuvo encerrada en una sala de reuniones, bloqueada por una protesta de los empleados. Hoy culminará el referéndum para decidir si optan por la huelga indefinida o por paros parciales. El objetivo es evitar la reducción salarial del 13%.

PRENSA

Los editores avisan del abuso de dominio de Google

■ Los editores europeos englobados en la Asociación de Periódicos Europea (ENPA) y la Asociación de Revistas Europeas (EMMA) han advertido del «efecto devastador» que tendría para la prensa y el resto de sectores creativos de culminarse el principio de acuerdo de Bruselas con Google para evitar multa por abuso de posición dominante.

Así han reaccionado los editores al anuncio realizado por el vicepresidente del Ejecutivo comunitario y responsable de Competencia, Joaquín Almunia, quien confirmó el miércoles que la Comisión Europea daba por buenos los últimos cambios ofrecidos por el gigante informático Google para atender a las preocupaciones de Bruselas por un posible abuso de posición dominante en el mercado de los buscadores de internet.

Este principio de acuerdo «no impedirá el mantenimiento abusivo de la promoción de los propios servicios de Google, sino que precisamente consagra la legalización de este favoritismo», según los editores, que creen que los compromisos formulados por Google presentan «las mismas carencias que sus versiones anteriores, lo que los hace inútiles en el mejor de los casos».

Los editores se han mostrado «gravemente preocupados» porque Google «mantendrá inalterada su capacidad para degradar a su discreción a sus rivales en los resultados del buscador». «Ninguna de las propuestas formuladas aborda la utilización continuada y creciente sin autorización de los contenidos titularidad de terceros», señalan.

Pliego de cargos

Por ello los editores piden a la Comisión Europea que mantenga su palabra y vuelva «al camino tradicional de abrir un pliego de cargos contra Google que ponga fin de forma efectiva a las distintas prácticas de abuso de posición de dominio de Google». La Asociación de Editores de Diarios Españoles (AEDE), la Asociación de Editores de Periódicos Alemanes y la Asociación de Revistas Alemanas creen «que la finalización del actual proceso de competencia a través de la aceptación de los compromisos perjudica el derecho de competencia europeo, pilar esencial de los tratados de la Unión Europea».

EL BITLLET

El que ens han pres

Escriu amb la maleïda notícia ressonant-me a l'oïda, incapaç de pair-la. És molt dur d'acceptar que la mort devori una persona tan absolutament disposada a menjar-se el món i a beure's la vida a glops. La Tatiana era periodista –una molt bona periodista– i així la recordaran els seus oients, però sobretot era una persona marcada per una insaciable curiositat, per les ganes de saber i entendre, per l'afany de conèixer i enriquir la seva vida amb la vida dels altres. Només coneixia la implicació, era la seva manera de transitar per la vida. I estimava la seva gent amb una entrega sense límits. No he conegut ningú com ella, ni crec que ho faci. Tots els que l'hem estimada haurem d'aprendre a viure amb un esvoranc al cor, i els que l'hagin gaudit com a comunicadora s'hauran de plànyer per la quantitat ingent de bons moments i bona feina que la mort ens ha pres a tots plegats. Quina enorme putada, Tati.

TONI SOLER

DRETS

Movistar TV oferirà les curses de motos

Mediaset España, Dorna Sports (Tele 5), propietària dels drets d'emissió del mundial de motociclisme, i Telefónica han arribat a un principi d'acord per l'explotació conjunta dels drets esportius del campionat, per la qual cosa la plataforma Movistar TV oferirà en directe tot el campionat. Segons va informar Mediaset en un comunicat, Tele 5 emetrà nou grans premis en directe i deu en diferit. Per la seva part, els espectadors de Movistar TV podran seguir en directe tots les curses del cam-

pionat, els entrenaments lliures i les sessions de classificació en alta definició a través d'un nou canal específic. L'acord, segons explica el grup Mediaset, respon a la necessitat estratègica d'ambdues companyies audiovisuals d'avançar cap a un sistema mixt en l'explotació conjunta de drets esportius, oferint les "curses de màxim interès en les cadenes generalistes i altres de seguiment més exclusiu en la televisió de pagament, tal com passa a gran part d'Europa". ■ REDACCIÓ

No emeten 'Arucitys' per una "indisposició" d'Alfons Arús

El programa de 8TV *Arucitys* no s'emet des de fa dos dies perquè Alfons Arús, director i presentador de l'espai, "està indisposat", segons informaven ahir fonts oficials del canal. Tot i que la web de la cadena del Grupo Godó preveia que el programa de tertúlia comencés ahir a les 14.00

hores, al final no es va emetre. Tenint en compte alguns tuits de col·laboradors del programa, la suspensió de l'espai podria ser definitiva. No obstant, aquesta possibilitat és discutida també a la xarxa per altres treballadors del programa, que afirmen que només seran "2 o 3 dies".

VANDALISMO

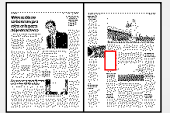
Boicot antiaborto contra la emisora Ràdio Estel

La sede de Ràdio Estel y Catalunya Cristiana aparecieron ayer con una pintada en favor del derecho al aborto así como con los cristales de sus estudios rotos, lo que fue denunciado ante los Mossos d'Esquadra. Fuentes de la emisora explicaron que la pintada rezaba «Mi cuerpo, mi decisión», y que un martillo o un objeto similar podrían ser los que se han utilizado para romper los cristales. Tanto Ràdio Estel como Catalunya Cristiana condenaron «este y cualquier acto violento, sea cual sea la motivación».

● **Nace el primer periódico online de España para emprendedores**

El Club de Emprendedores, la mayor comunidad de emprendedores de España con más de 70.000 miembros, ha lanzado el primer periódico online para emprendedores (pymes, micropymes y autónomos) de España: www.elPeriodicodelEmprendedor.com. El Periódico del Emprendedor ofrecerá diariamente contenidos, noticias e información de interés para este colectivo, informando de subvenciones, acceso a la financiación, normativa, cursos, eventos y todos aquellos aspectos que influyen en el día a día de un emprendedor, tanto a nivel informativo como legal y económico. La nueva web comienza su andadura en España con más de 500 noticias.

Ericsson crece en el sector audiovisual con Azuki Systems

Ericsson ha anunciado un acuerdo para la compra de Azuki Systems, proveedor de plataformas de distribución de televisión para proveedores de servicios, productores de contenidos y cadenas de televisión. La compañía estadounidense amplía la oferta de productos de Ericsson en el área audiovisual, y se suma a la reciente adquisición de Mediaroom, la división audiovisual de Microsoft.

INTERNET

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Periodisme i Mitjans de comunicació

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
07/02/14	CPJ: la libertad de expresión en riesgo en el ciberespacio / Periodistas en Español	49	2
07/02/14	Conoce al nuevo número dos de 'El Mundo': Rafael Moyano, vicedirector de García Abadillo / PRNoticias	51	1
07/02/14	RAC1, els seus tertulians i la política que atribueixen als altres / Economia Digital	52	2
07/02/14	Ben viatjats per Josep Maria Casaus Guri / El Punt Avui	54	1

Periodisme i Mitjans de comunicació

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

CPJ: la libertad de expresión en riesgo en el ciberespacio

Viernes, 7 de febrero de 2014

El Comité para la Protección de los Periodistas ha añadido el ciberespacio a su lista de países de riesgo para la libertad de expresión, según un informe presentado este jueves. Los programas de vigilancia masiva a cargo de Estados Unidos y del Reino Unido, así como la legislación restrictiva sobre el uso de la Internet que imponen diversos gobiernos y una ola de ciberataques a nivel global, están entre los procesos más alarmantes que han ubicado al ciberespacio en la Lista de Riesgo del CPJ. Además, la lista detecta: Un deterioro en numerosos indicadores, incluidas las muertes y la censura, en Egipto Nuevas leyes para restringir la libertad de expresión en Ecuador, Liberia, Rusia, Vietnam, y Zambia Despidos y renuncias forzadas de periodistas en Turquía por presiones del gobierno Violencia contra periodistas en Bangladesh y Rusia, y un dramático incremento en los secuestros de informadores en Siria Represión contra el periodismo digital en Rusia, Vietnam y Bangladesh La lista se basa en el trabajo de investigación del CPJ, pero también toma en consideración indicadores de libertad de expresión como los asesinatos y los encarcelamientos de periodistas; leyes restrictivas; la censura estatal; la impunidad ante los ataques a la prensa; y los periodistas empujados al exilio. Los incluidos en la Lista de Riesgo no son los peores agresores de la libertad de prensa, sino más bien esferas en donde el CPJ documentó el deterioro más significativo en el clima de represión contra medios durante 2013. Los países que aparecían en la lista del CPJ de 2012, y que no aparecen este año, no han necesariamente mejorado sino que simplemente han sido desplazados por acontecimientos más recientes, señala el informe. Ciberespacio El informe del CPJ sostiene que en 2013 surgieron amenazas profundas a los periodistas en el ámbito supranacional del ciberespacio en 2013. Internet ha revolucionado la práctica del periodismo en gran medida por la falta de control de los gobiernos, pero su naturaleza descentralizada está en peligro ya que muchos países intensificaron los esfuerzos para monitorear o interrumpir el libre flujo de la información digital. El CPJ fundamenta sus conclusiones en que las noticias sobre la base de documentos clasificados obtenidos de la NSA por Edward Snowden, revelaron una extensa vigilancia tanto dentro como fuera de los Estados Unidos, que supone una amenaza para la seguridad de las fuentes de información, que dependen de la confidencialidad. Los periodistas y las fuentes fuera de los EEUU son particularmente vulnerables a la exposición, ya que no gozan de las protecciones de la privacidad que ofrece la ley EEUU, advierte el informe, que cita el espionaje al Guardián por la GCHQ del Reino Unido, que coopera con la NSA. El informe también tiene en cuenta la ola de ataques cibernéticos contra una amplia gama de medios de comunicación en 2013, entre ellos los que se produjeron contra The New York Times y The Wall Street Journal por hackers chinos, los sitios web de la oposición en Irán hackeados en los días previos a las elecciones de junio en Irán, y las actividades del Ejército Electrónico Sirio, que se atribuyó varios ciberataques, incluyendo el de la cuenta de Twitter de The Associated Press, en un falso Twitter acerca de una explosión de la Casa

Periodistas en Español

<http://periodistas-es.com/cpi-la-libertad-de-expresion-en-riesgo-en-el-ciberespacio-28777>

Vie, 7 de feb de 2014 01:03

Audiencia: 10.475

Ranking: 5

VPE: 29

Página: 2

Tipología: online

Blanca que hizo caer el Dow Jones Industrial Average 143 puntos. Además de los centros de poder mundial, los periodistas que cubren el conflicto armado en Birmania dijeron que sus cuentas de correo electrónico fueron espiadas por atacantes patrocinados por el Estado, y el Periódico de Guatemala fue blanco de una serie de ataques cibernéticos después de publicar informaciones que imputaban actos de corrupción en el gobierno del presidente Otto Pérez Molina. La Lista de Riesgo forma parte de la publicación anual de Attacks on the Press, que será publicado en su integridad el miércoles 12 de febrero en una conferencia en la sede de Naciones Unidas en Nueva York.

Conoce al nuevo número dos de 'El Mundo': Rafael Moyano, vicedirector de García Abadillo

Viernes, 7 de febrero de 2014

Rafael Moyano es el nuevo Vicedirector de 'El Mundo', ocupando el cargo que ha dejado vacante el propio Casimitro García Abadillo tras su nombramiento como nuevo director. Hasta ahora Moyano era subdirector de la sección de España con responsabilidad directa de las áreas de información política y de sociedad. Trabajó en el Grupo Zeta y forma parte de la redacción de 'El Mundo', desde sus inicios, en 1989. Primero fue jefe de sección de la revista Magazine y posteriormente redactor jefe de Información del periódico. Fue también Redactor Jefe de Sociedad. A pesar de ser uno de los periodistas fundadores, no ha sido nunca miembro del núcleo duro de Pedrojota Ramírez. Es más, nunca perteneció al reducido equipo del ex director que decidía las portadas y los temas a seguir en el diario. Pero no son los únicos cambios. Miguel Angel Mellado, responsable del suplemento Crónica desde hace 19 años dejará su responsabilidad del fin de semana y no tendrá un puesto definido. Inaki Gil que hasta ahora era el responsable máximo del periódico en el día a día pasará a cubrir el puesto que deja Mellado en el fin de semana. Estos movimientos se interpretan como un golpe de timón de Casimiro para rodearse de su propio equipo. En este entendido el día a día del diario lo llevarán ahora Juan Fornieles, hasta ahora responsable de M-2 y Agustín Pery, ya ex director de 'El Mundo de Baleares'. Seguiremos Informando...

RAC1, els seus tertulians i la política que atribueixen als altres

Viernes, 7 de febrero de 2014

Passejant per la Barcelona dels prodigis, ahir vaig ensopegar amb Ángel de la Fuente . L'economista havia estat unes hores abans, i via telefònica, a la tertúlia-tortura (quins temps aquells en que per a l'excitació matinal escoltàvem a Federico Jiménez Losantos !) de RAC1. L'economista havia participat en la seva qualitat d'expert sobre, simplificant, balances fiscals. De la Fuente és possiblement l'economista espanyol més avantatjat en el terreny de la Hisenda Pública i els fluxos interterritorials. Ha treballat per als grans serveis d'estudis que hi ha a Espanya, la majoria controlats per les entitats bancàries, però també per a la Comissió Europea. És asturià però viu des de fa molts anys a Catalunya. Aquí, des del territori de la Universitat Autònoma de Barcelona, i sota els auspicis del Centre Superior d'Investigacions Científiques (CSIC), ha desenvolupat els estudis més avançats en la matèria que, de la nit al dia, s'han convertit en l'epicentre del debat polític. Que Catalunya porti el 5% del seu PIB al conjunt de l'Estat en cap cas pot qualificar-se d'espoli El professional és un català de ple dret. Com deia i va encunyar Jordi Pujol , viu i treballa a Catalunya. No obstant això, i a tenor de l'animositat amb la que els participants a la tertúlia radiofònica s'han pronunciat sobre ell (quan ja s'havia acomiadat i no podia respondre, cosa de valents, of course ...), algú podria pensar que De la Fuente és un marcià arribat de planetes allunyats. Per això i perquè li recordaven que algun dia de la seva vida va decidir participar a l'arrencada d'un partit anomenat Ciutadans (C's). És curiós que tant el conductor de l'espai, confés nacionalista, com la resta de participants s'arroguen la superioritat intel·lectual i moral que ahir intentaven expressar pel que fa a De la Fuente. Just després que els hagués escombrat amb arguments acadèmics i científics de difícil rèplica. Allí estaven un altre economista, el professor Gonzalo Bernados ; i els periodistes Jaume Barberà , Vicent Sanchis i Jordi Barbeta . Conec a gairebé tots ells, amb alguns fins i tot he treballat, i puc donar fe que la seva categoria professional dista un abisme de la del professor De la Fuente. Per més que ahir ho desacreditessin amb arguments ximpls, la història i la justícia acaba per posar a cadascú al seu lloc. Tinc la impressió que sobretot els tres periodistes estaven jugant d'oïda en parlar sobre dèficit fiscal , balances interterritorials i fluxos econòmics. Es dedicaven a l'habitual: la política amb carxofa radiofònica. De la Fuente sosté com a argument que segons quin mètode de càlcul s'apliqui per conèixer les relacions econòmiques interterritorials es fa demagògia. Al seu judici, el que sembla més òptim llança un dèficit fiscal de Catalunya pel que fa a la resta d'Espanya que equival a una xifra d'un 5% del seu producte interior brut, de la seva generació de riquesa total. Que Catalunya porti aquest percentatge del seu PIB al conjunt de l'Estat en cap cas pot qualificar-se d'espoli o de robatori, com els demagogs del règim nacionalista reiteren. L'esquerra política sempre havia estat solidària i era la dreta qui tenia més objeccions a practicar aquest valor amb els altres. Si el conjunt de ciutadans i empreses catalanes que paguen impostos són més rics que els de la resta d'Espanya sembla just i solidari que contribueixin. Ni Sanchis, ni Barbeta, ni Barberà són més

independents en política que De la Fuente Una altra cosa és que l'esquerra hagi oblidat els seus principis de progressivitat i d'ajuda al desenvolupament i que la dreta hagi vestit la seva insolidaritat de la paraula nacionalisme per evitar pagar . Una contradicció que només ho suporta la bandera, ja que Catalunya és avui en termes de fiscalitat un dels llocs més abusius del món per viure, es pensi des de l'esquerra, el centre o la dreta. Per cert, posats en solfa els arguments dels altres per raons polítiques, ni Sanchis, ni Barbeta, ni Barberà estan en condicions de defensar que són més independents en política que el professor De la Fuente. Acumulen molts serveis a un mateix poder polític des de fa ja massa anys com per considerar-se investits d'una autoritat moral diferent de la que regeix pels altres. La seva gran consecució professional és que ells tenen regularment un micròfon o una columna des d'on expressar-se, amb raó o sense ella, mentre que experts com De la Fuente han estat marginats al seu territori per socialistes i convergents i han hagut de ser les universitats o Brussel·les qui el fessin profeta, però fora de casa.

Ben viatjats per Josep Maria Casasus Guri

Viernes, 7 de febrero de 2014

Fa cinquanta anys moria el periodista Agustí Calvet, Gaziel . Josep Benet digué d'ell: Ha estat probablement l'escriptor polític més intel·ligent que ha donat la dreta catalana en el segle XX. Amb Josep Pla i Eugeni Xammar era del nucli que en els anys vint i trenta modernitzaren la premsa catalana. Tenien un tret comú que contribuï a la renovació del periodisme: havien treballat a l'estranger. Portaren els diaris aires nous de fora. Era una experiència compartida amb més periodistes excel·lents d'aquella generació: Josep Maria de Sagarra, Joan Crexells, Josep Carner. Tots ells tret de Carner, corresponsal incidental a Beirut havien passat per Berlín, llavors la ciutat amb més efervescència política, econòmica i cultural. La guerra espanyola estroncà el progrés d'aquells capdavanters que conreaven un periodisme arrengrat amb les cultures més avançades. S'obrí un llarg parèntesi, amb algunes excepcions: la ràdio en castellà i català de Josep Manyé (Jorge Marín) des de la BBC; les cròniques de Josep Maria Massip des de Washington, i les d'un Carles Sentís en constant moviment. No hi ha una generació d'aquesta densitat i profunditat fins a partir dels anys noranta, amb professionals que optaren sobretot per Estats Units com els d'abans de la guerra ho feren per Alemanya desplegant inquietes iniciatives d'alts estudis (Josep Cuní, Miquel Calçada) o d'experiència professional rellevant (Antoni Bassas). L'experiència anglosaxona ha dominat en aquesta represa catalana de periodisme internacional també en els casos de Lluís Foix i de l'enyorat Xavier Batalla, i en el de Mònica Terribas, doctorada a Escòcia. Però també han contribuït a eixamplar la visió del món els treballs enviats des de l'exterior per Tomàs Alcoberro, Rosa Maria Calaf, Roger Jiménez, Rafael Jorba, Rosa Massagué, Enric Juliana, Lluïcia Oliva, Juan Ramón González Cabezas, i el també ben recordat Manuel Vázquez Montalbán en el Mèxic de la revolta a Chiapas. Ara s'albira un nou relleu generacional que aprecia aquesta tradició de periodistes viatgers que encetà un Gaziel que enguany ens cal commemorar.